

Erlend Loe

Vegyesbolti csendes napok

Az Európai Unió Kultúra programjának (2007–2013)
támogatásával

Oktatásügyi és Kulturális
Főigazgatóság

Kultúra program

Erlend Loe

Vegyesbolti csendes napok

regény

Scolar

A mű eredeti címe: Stille dager i Mixing Part

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:

© Cappelen Damm AS, 2009

Fordította: Földényi Júlia

Hungarian translation © Földényi Júlia, 2011

Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2011

Fotó a 32. oldalon: © Bulls Press

*„Mondjuk, hogy az elmém egy taxi...
és hirtelen ott ülsz a volán mögött.”*
Richard Brautigan

(A könyv írása során sajnálatos módon megsérült egy kiskutya, ám a gyors és szakszerű kezelés eredményeképpen állapota ma a körülményekhez képest kielégítőnek mondható.)

Kedves Angela és Helmut Bader!
Háromgyerekes család vagyunk (a gyerekek 5, 8 és 14 évesek). Szeretnénk a szünidőt Garmisch-Partenkirchenben eltölteni. A házukat egy weboldalon találtuk. Június 30-án érkeznenk, és augusztus 1-jéig maradnánk. Szabad a ház abban a hónapban (vagy nagyjából ebben az időszakban), és ha igen, mennyi a bérleti díja?
Válaszukat előre is köszönöm.
Üdvözlettel,
Nina Telemann és családja

Telemann szeretetét. A ház mentes lesz időszakban. Ezt a költségek 65 Euro egy éjszakára, a gyerekek ingyenesek. El tudnám olvasni az Imail, sajnos nem, és írj vissza nekem angolul. Viszont meglátásra, Báder család

Kedves Bader család!
Legutóbbi e-mailjüket nem egészen
értettük, de szeretnénk kivenni
a házat. Milyen módon fizessük
ki a bérleti díjat?
Nina Telemann

Hello család!
Köszönjük az Imailt. Örömmel,
ha a bérleti díj 1 Július fizethet.
Címünk: Helmut és Angela Bader,
Ludwig Strasse 5, Vegyes. A bank-
számla: Megyei Takarékpénztár Vegyes
Templomhajó nagy város, IBAN DE
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Mi is várjuk az
utazást, és szeretném, ha egy időben.
Fam Bader

Jó napot!

Átutaltuk a letét összegét a férjem bankszámlájáról. A neve Telemann. A gyerekekkel együtt nagyon várjuk, hogy az Önök házában tölthessük a nyarat. Ha megérkeztünk, egyenesen a házba menjünk, vagy máshol találkozunk Önökkel? Még nem tudjuk biztosan, július 1-jén hány órakor érkezünk, de ha szükségesnek tartják, adjanak egy mobilszámot, amin felhívhatjuk Önöket, vagy ahova küldhetünk egy sms-t.

Nina Telemann

Kedves Telemann csal.
Köszönjük az Imailt. Ők hajt minket szerdán Templomhajóba. Mehetsz közvetlenül a villa, élünk a szomszédban. Itt lesz a kulcsokat. Meg tudod mondani, kb. mikor fog megérkezni Templomhajó? Ha senki sem otthon, kérjük, hívja a mobil: xxxxxxxxxxxxxx. Mi vár rád. Nagy családi Báder

Muszáj idebent dohányoznod?

Aha.

Mikor olyan szép az idő.

Drágám, talán még nem tűnt fel, de ismét Német-
honban töltjük a nyarat. Te rajongsz ezért az orszá-
gért, én kevésbé, ráadásul nyári fészünk a náci ideo-
lógia bölcsője. Cserébe tehát ott dohányzom, ahol
jólesik.

Kivéve a kocsiban!

Legyen, de most úgysem a kocsiban ülünk.

Nem hinném, hogy Baderék el lennének ragadtatva
attól, hogy összefüstölöd a házat.

Nagy családi Báderre gondolsz?

Hagyd már! Biztosan „Grüssé”-t írtak, ami annyit
tesz, üdvözlettel, és a fordítóprogram átírta „nagy”-
ra. Hiszen csak ketten vannak, és mindennek tetejé-
be a nőt bántja, hogy gyermektelenek.

Miből gondolod?

Az ilyesmit észreveszi az ember.

Én nem bánom, hogy nincsen gyerekük. Ó, borza-
lom! Gondold el, milyen lehet egy Vegyes Templom-
hajóban felnőni.

A város neve nem Vegyes Templomhajó! Mi lenne,
ha befejeznéd a fordítóprogramon való élcelődést?
Szerinted nem vicces, hogy Baderék egy kukkot sem
beszélnek angolul?

Nem.

Kicsit sem?

Kicsit sem.

És az, hogy még azt sem veszik észre, hogy a program átkeresztelte Garmisch-Partenkirchent Vegyes Temp-lomhajóvá?

Nem. Egyébként végtelenül felháborít, hogy Garmisch a náci ideológia bölcsőjének nevezed!

Jó, ezzel részben egyetértek, de ne mondd, hogy nincs benne igazság.

Egyetlen ma élő német sem vonható felelősségre a múltbeli borzalmakért.

Elismerem.

Akkor is folytatod a dohányzást, ha a gyerekek bejönnek?

Elvben igen.

Nina Telemann, 43 éves. Norvég nyelvet és irodalmat oktat egy gimnáziumban. Rövidlátó, a szemüvege négy centiméter vastagságú. Á, nem is, csak egy centi, de az éppen elég.

Bror Telemann, 42 éves, a Nationaltheatret dramaturgja. Titkos álma, hogy egyszer saját színdarabbal rukkol elő. Ha megszületik a mestermű, egy csapásra minden elrendeződik majd. A látása kiváló. Alkoholproblémái nincsenek, ugyan már! Nem számottevő mértékben.

Szerinted Vegyestemplomban van olyan hely, ahol az emberek huszonnégy éven át a pincében tartják fogva saját vagy mások gyerekeit, és háromezerszer megerősokolják őket?

Fejezd be!

Ezt vehetem nemleges válasznak?

Fogd be!

Egek, hiszen csak beszélgetünk!

Nem.

Mármint úgy gondolod, kívül esünk az ilyesfajta tevékenység hatósugarán?

Igen.

Szóval errefelé nem történnek ilyesféle szörnyűségek?

Nem hiszem.

Tehát nyugodt szívvel hagyhatjuk a gyerekeket odakint felügyelet nélkül rohángálni?

Szerintem igen.

Pazar.

Húú, az én Vegyestemplomom.

Tessék?

Semmi.

De mondtál valamit.

Ha mindenképp tudni akarod, csak egy régi számot dúdolgattam, a refrénben két szót kicseréltem Vegyestemplomra, és most már tényleg túl van tárgyalva a dolog.

Részemről is.

Egyébként nem először fordul elő, hogy azt hiszem, egyedül vagyok a szobában, pedig te is idebent tartózkodsz. Csendes típus vagy.

Te is.

Szerinted hasonlítunk ebben?

Aha.

Kaptál vörösbor?

Ott van a konyhapulton.

De drágám, hiszen ez német vörösbor!

Ki nem állhatom, ha drágámnak hívsz.

Azt hittem, szeretjük egymást.

Így is van.

Akkor mi a baj?

Olyankor szólítasz drágámnak, mikor ingerült vagy, és azt hiszed, a látszólag kedves hangnem majd elhitei velem, hogy pórázon tartod a benned tomboló agressziót.

Pedig épp ellenkező hatást érsz el. Szóval az egésznek semmi köze ahhoz, szeretsz-e, még ha így is van.

Bort akarok, Nina, nem a kettőnk viszonyáról társalogni!

A konyhapulton megtalálod.

De ha egyszer germán!

Na és akkor?

Nem ihatok német vörösbor!

Nem?

Szó sem lehet róla.

Mi lenne, ha felbontanád és megkóstolnád?

Nem!

Miért?

Képtelen lennék rá.

Értem. Részemről lezártam a beszélgetést.

Meddig tart nyitva az olympiastrassei Lidl Vegyesfelvágottban?

Nem tudom, és a város neve nem Vegyesfelvágott!

Jó éjt.

Jó éjt.

Figyelj csak!

Igen?

Tudom, hogy ez a téma az indiszkréción határait súrolja, és soha nem beszélünk róla, de nem osztanád meg velem egy erotikus fantáziádat?

Neeem.

De, kérlek!

Mármint most rögtön?

Igen.

Inkább ne.

Dehogynem, menni fog!

Nem akarom.

Szégyenlős vagy?

Nem, de akkor sem.

Ugyan már!

Nincsenek erotikus vágyálmaim.

Micsoda?

Ahogy mondom.

Mindenki szokott fantáziálni!

Kivéve engem.

Ez képtelenség!

Már hogy lenne az?

Azelőtt neked is voltak erotikus álmaid.

Való igaz.

De már nincsenek?

Így van.

Akkor mi jár a fejedben?

Nem is tudom. Mindenféle. Például a színház; általában leginkább a színdarabírás körül forognak a gondolataim.

Mikor csábos pózt veszek fel, soha nem szoktál képzeletben levetkőztetni?

Nem hinném.

Mi a helyzet más nőekkel?

Nem érdekelnek, mondtam már, engem a színház foglalkoztat.

Mi a helyzet Nigellával?

Soha nem gondoltam rá *úgy*.

Most viccelsz?

Nem.

Nyugtalanítasz, Telemann.

Na, hát akkor jó éjt.

Kezdek aggódni érted.

Milyen szótlán vagy ma.

A múltkor mintha azt mondtad volna, mindketten elég csendes emberek vagyunk.

Igen, de ma különösen hallgatag vagy. Valami baj van?

Nem hinném.

Tudom, hogy valami nem stimmel. Mi van?

Nem tudom.

Azzal kapcsolatos, amiről éjszaka beszélünk?

Nem.

Pedig szerintem igen.

Meg sem fordult a fejemben az éjjeli beszélgetésünk,

Nina. Tényleg nem.

Akkor min rágódsz?

Nem is tudom. Talán a színdarabíráson.

Marhaság, a szíved mélyén magasról teszel a színházra.

Legyen úgy.

Akarsz beszélni arról, mi bánt?

Nem.

Egyáltalán nem?

Ahogy mondom.

A végére kell járnom a dolognak, Telemann. Ne haragudj, most kicsit faggatni foglak.

Rajta!

Arról a színdarabról van szó, amit meg akarsz írni, de hiába tervezed állandóan, nem bírsz nekiveselkedni a megírásának?

Nem.

Akkor miattam bánkódsz?

Nem.

A gyerekek miatt?

Nem.

Heidi miatt? Mert megszállottan teniszezik?

Ugyan már! Felőlem aztán annyit teniszezik, amennyit csak akar – a fő, hogy tudja, nem én erőltetem a sportot, hanem te.

Egyáltalán nem nyomasztom.

Hülyéskedsz? Mást sem csinálsz, mint folyton új sportruhát veszel neki, edzeni és versenyezni küldöd, az étrendjét felügyeled.

De ha egyszer profi játékos akar lenni...

Igen, azt állítja. Na de hogyan támadt ez az ambíciója, kérdem én?

Ez a beszélgetés onnan indult, hogy próbáltam kideríteni a szótlanságod okát. Az a baj, hogy Németországban vagyunk?

Nem.

Biztos?

Igen.

És nem is az, hogy Bajorország a náci ideológia bölcsője?

Nem.

Oké, feladom.

Rendben.

Várj csak! Nigella miatt vagy olyan szótlan? Nem válaszolsz, úgyhogy most már biztos, hogy eltaláltam! Körülötte forognak a gondolataid, ugye? Tudtam! Nem is kell válaszolnod, Telemann, látom az orrodon!

Ninának igaza van, Telemannt valóban Nigella foglalja le. Nem szívesen vallja be, de gondolataiban mind gyakrabban bukkan fel a csinos sztárséf.

Az egész azzal kezdődött, hogy Nina a születésnapjára a *Nigella falatozója* című szakácskönyvet ajándékozta neki. Udvariasan köszönetet mondott, és felémlelt előtte, ha két ember elkezd egymásnak szakácskönyvet ajándékozni, az már a kapcsolat rekviemje – ám nem tett megjegyzést. Épp ellenkezőleg; Telemann nagyszerűen el tudja rejteni a nem jól eltalált ajándékok felett érzett csalódást, mióta gyerekkorában egyszer szövőkeretet kapott karácsonyra. Láta apja pillantásán, hogy az ajándék heves vita tárgya volt, amelyben végül az apa maradt alul. Anyja rendkívüli izgalommal leste, mit szól majd, Telemann-nak pedig nem volt szíve csalódást okozni neki. Így hát szépen megköszönte a keretet, és szorgalmasan szőtt egész téli szünetben. Megértette, hogy az ajándék önmagában nem fontos, lényege abban mutatkozik meg, hogy közelebb hozza egymáshoz az ajándékozót és az ajándékozottat. Először azt hitte, a *Nigella falatozója* is ilyen meglepetés. De azután, szinte önkéntelenül, lapozgatni kezdett a könyvben. Pompás receptek, a fogások elkészítésének ízes leírása, az ételekről készült látványos fényképek tárultak a szeme elé. És persze megismerkedett magával Nigellával is: amint áll a konyhában az edények felett, mindig más ruhában, megszagolja a hozzávalókat, keveri és habarja a szószokat, pohárból tejet önt egy nagyobb lábasba, bekap egy szem aszalt szilvát, készül megkóstolni az ételt. A pillantása néha kifejezetten gyengéd, más-

kor huncut, már-már pimasz. Fekete ruhában igazi végzet asszonyának tűnik, olyan nőnek, akihez Telemann álmában sem merne közeledni. Ám mikor át-tetsző, halványkék blúzát viseli, egyik kezében krémes eperrel teli kistányért tart, a másikban kanalat, és a fejét kicsit lehajtja, lágy, majdhogynem sebezhető teremtéssé változik, akinek szüksége van egy Telemann-féle vigasztalására.

Telemannt menthetetlenül megigézte a magas növésű amazon széles csípője és dús keble.

A Lidlben szóba elegyedtem egy nővel.

Nocsak.

Berthold és Sabine összebarátkozott a gyerekeivel, ezért nyilván természetesnek tartotta, hogy megszólítson.

És mit mondott?

Hogy Lisának hívják, és amerikai. Hosszan ömlengett egy egészen fantasztikus, mesebeli kastélyról, állítólag lélegzetelállítóan szép, és ha jól értettem, valahol a közelben leledzik.

A neuschwansteini kastély lesz az.

Felőlem. A végtelenségig fecsegett arról, hogy el akarta hozni a barátját Európába, hogy meglátogassák a kastélyt, de ő Mexikóba kíváncszott, és végül majdnem szakítottak, ám ez a bizonyos Lisa addig kötötte az ebet a karóhoz, amíg el nem utaztak Németországba. Az ódon falak hatására olyan eksztázisba estek, hogy a pasi ott helyben megkérte a kezét. A kastély képe díszítette az esküvői meghívójukat, és természetesen a torta is kastély formájú volt. Most már két gyerekük van, és minden második nyáron itt töltik a szünidőt.

Aha.

We have so much fun in Europe¹, ismételtette lelkesedve.

¹ Annyira jól érezzük magunkat Európában.

Ühüm.

Feljegyzem ezt a mondatot.

Rendben.

Mielőtt még elfelejteném.

Fel akarsz használni a színdarabodhoz?

Lehetséges.

Jól van. Fogtok még találkozni?

Ha rajtam múlik, soha az életben.

Jó ég, már megint lemerült az elektromos fogkefém!
Hát ez szomorú.

Szomorú? Kész katasztrófa! Hiszen csak nemrég vettem!

Akkor éjszakára tedd a töltőjére.

De hát minden éjjel töltöm!

Esetleg küldj egy e-mailt a Braunnak. Nem szabadna megúsniuk, hogy hitvány minőségű termékeket dobnak a piacra.

Ebben igazad van. Lehet írni nekik? Vajon válaszolnának?

Persze hogy válaszolnának. A Braun-féle cégek számára az ügyfélszolgálat rendkívüli fontossággal bír. E pillanatban hét-nyolc ember várja lélegzet-visszafojtva, hogy elküldd a leveledet.

Telemann napjában egyszer hosszan üldögél a vécén. Nem mintha gyomorrontás kínozná; egyszerűen csak szeret békés magányban elmélkedni a színdarabírásról. Ilyenkor bekapcsolja Nina elektromos fogkeféjét, hogy a zaj jelezze számára az idő múlását. Úgy véli, azt a félórácskát, amíg tart az akku, igazán megérdemli. Ez Telemann ideje. Vagyis a színházé; ez a két fogalom tulajdonképpen egybefolyik. Egy kívülálló nem tudhatja, hol végződik a Telemann-idő, és hol kezdődik a színház-idő. Még maga Telemann sem biztos benne.

Nemritkán olyan hévvel összpontosít a színházra, hogy miután a fogkefe kilehelte lelkét, elfelejti vizszatenni a töltőre. A szerencsétlen így aztán kimerülten, végtelenül magányosan gubbaszt a mosdókagyló szélén.

Telemann! Valami baj van?
Mi? Nem, csak álmodtam. Álom volt csupán.
Mit álmodtál?
Mindegy.
Ugyan már! Minden fontos nekem, ami veled történik.
Komolyan?
Hát persze!
Te jó ég!
Miért, téged nem izgat, ami engem is érint?
De... dehogynem, csak ezt soha nem öntöttem szavakba.
Mit álmodtál?
Ha mindenképpen tudni akarsz, Charles Saatchival álmodtam.
Ki az a Charles Saatchi?
Egy dúsgazdag angol, aki bagdadi zsidó családban született. Mikor négyéves volt, a család Londonba költözött, pontosan nem tudom, miért. Talán nem volt könnyű zsidóként Bagdadban élni. Akárhogy is történt, a testvérével sikeres reklámügynökséget alapított, ma pedig dúsgazdag műgyűjtő.
Miért álmodtál vele?
Nem is tudom.
Meséld el!
Egy hosszan elnyúló parkot szegélyező járdán sétáltam, körös-körül a felső tízezer házai. Az egyik

nagyon szép, igazi négyemeletes londoni ház volt, a homlokzata fehérre meszelve, csak úgy világított. Mindenképpen be akartam menni, mintha mágnesként vonzott volna az épület. De az ajtóban ott állt Charles Saatchi, és elállta az utat. Undokul vigyorgott, a mosolya azt üzenté, felejtsd el, hogy valaha is bejutsz ide, ha ezer évig próbálsz, akkor sem engedlek be. Rettenetesen dühbe gurultam, és megkértem, hogy gyorsan törölje le képéről a vigyort, de ő csak állt ott mozdulatlanul, és én rájöttem, hogy nem tehetek semmit, és minél jobban elkeseredtem, ő annál szélesebben mosolygott.

Húha, ez tényleg keserves lehetett.

Az volt.

És nem is sejted, miért álmodsz vele?

Neeem.

Tudsz róla valamit?

Nem igazán.

De tudat alatt mégis fenyegetően hat rád.

Hát igen.

Fura.

Az.

Ez izgalmas, beszéljünk erről egy kicsit, Telemann!

Rendben.

Mesélj róla még valamit!

Nincs mit.

Van valamilyen hobbija?

A műgyűjtés.

Igen, azt említetted. Házás?

Micsoda?

Azt kérdeztem, házás-e.

Nem... nem emlékszem.
Miért olyan különös a hangod?
Hirtelen annyira erőt vett rajtam a fáradtság.
Aludjunk inkább?
Rendben.
Jó éjt.
Jó éjt.

Nina mit sem tud arról, hogy Charles Saatchi Nigella férje, s Telemann készségesen beismeri, hogy nehezére esik kibékülni ezzel a ténnyel. Gondolatai egyenlő arányban oszlanak meg Nigella és Saatchi között. Gyakran előfordul, hogy mikor a Nigella-féle fogások készítése közben Telemann már beleélt magát a róla szőtt fantáziákba, kérlelhetetlenül bekúszik a képbe az az undok Saatchi. Nem homályosítja el Nigella képét, de makacsul lecövekel a háttérben, és ezáltal a fantáziálás édes órája szörnyű mód megkeseredik.

Egyik nap Telemann a kanapén ülve elmélkedett a színházról, s e nemes szellemi foglalatosság közben gondolatai észrevétlenül Nigellára terelődtek. Magához vette a laptopját, melyet elsősorban a színdarabíráshoz kapcsolódó gondolatok lejegyzésére használt, és fotókat kezdett keresgélni a sztárséfről. Rengeteg képet talált, hosszasan legettette rajtuk a szemét. Törte a fejét, vajon el merjen-e menteni pár képet a számítógép legmélyebb bugyaiba, de végül elvetette az ötletet. Az egyik kép Nigellát és Charles Saatchit ábrázolta egy autóban – Telemann feltételezése szerint egy klasszikus londoni taxi hátsó ülésén. Telemann azelőtt soha nem látta Nigellát férje oldalán, és a látottak olyannyira felkavarták, hogy utána napokig képtelen volt elmélyedni a színdarabírásban. Már-már sokkolta őt a házaspár látványa.

Egyszerre rádöbbsent, hogy Nigella bizony önként és dalolva ment hozzá Saatchihoz. Mosolyog, látszik, hogy kiöltözött az alkalomra, rózsaszín napszemüveg van rajta, fekete ruhája fölött lila kendőt visel. Saatchi mellette ül, de nem túl szorosan, ami Telemann szerint csak még inkább hangsúlyozza tulajdonosi mivoltát. Olyan nyilvánvaló módon birtokolja feleségét, hogy nem szükséges hozzásimulnia. Telemann az első pillanattól kezdve ellenszenvet érzett Saatchi személye és hatalmas vagyona iránt. Gyűlölte az őt körbelengő titokzatosságot is, hogy soha nem hajlandó újságírókkal beszélni. Még a saját maga rendezte kiállításmegnyitókra sem megy el. Na meg az a dupla „aa” a nevében! Telemann szerint a Saatchihoz kapcsolódó idegesítő részletek lajstromja meglehetősen hosszú.

Nina épp akkor nyitott be a szobába, mikor a képet nézegette, mire ijedtében gyorsan lecsapta a laptop fedelét.

Mi volt az?

Semmi.

Pornót nézel?

Nem.

Akkor mégis micsodát?

Színarabot írok.

És muszáj villámgyorsan becsukni a laptopodat, ha belépek?

Igen.

Gyanús vagy te nekem.

Lehet. De néha színarabírás közben igenis meglepi az embert az ellenállhatatlan vágy, hogy nagy hévvel lecsapja a laptop fedelét.

Papa, mit jelent az, hogy visszataszító mínusz egy?
Berthold, csönd legyen, és aludj!

Jó, de mit jelent az, hogy visszataszító mínusz egy?
Hogy mit? Nem tudom... fogalmam sincs. Teljesen lényegtelen.

Jellemző rád, a szószámlálás soha nem volt erős oldalad.

Lehet. Szóval mit jelent?

A helyes válasz: az a szó, amit a „visszataszító” előtt találtak ki.

És melyik szó az?

Nem tudom. Ha tudnám, nem kérdeznék.

Rendben. Akkor most már nyugodtan alszol majd?

Azt hiszem, igen.

Jó éjt.

Neked is.

Telemann időnként aggódik ivadékaikért. Heidi napi hét-nyolc órában teniszeznek, és mikor nem játszik, olyankor is a teniszen jár az esze. Lánya körülbelül olyan megszállottsággal összpontosít a sportra, mint Telemann a színdarabírásra. Van azonban valami kényszeres Telemann kétségbeesett kapálódzásában, hogy megmutassa a többi tökfilkónak, így is lehet színdarabot írni, míg Heidi gondolatai természetes módon folydogálnak. Például olyankor töri a fejét, hogy ha meg tudja nyújtani a csuk-

lóját, a szervája erősebb lesz, és a labda sok-sok kilométer per órás sebességgel repül majd ellenfele irányába. Máskor sportszerek, ruhák után vágyakozik. Telemann örül annak, hogy Heidi ennyire megszállottja a tenisznek; alig egy-két év múlva már pénzt is kereshet vele, még hozzá egész szép összeget. Telemann-nak nincsen kifogása az ellen, hogy Heidi ledöntse trónjáról Maria Sharapovát, a Williams nővéreket és Jelena Jankovićot. Nem bánná, ha kislánya jóvoltából élete végéig dúskálna a földi javakban, több lakása lenne Norvégiában és külföldön, hosszan elidőzne brazíliai és dubaji luxushotelekben, ahol ingyen fogyaszthatna a bárban, és kedvére elmélkedhetne a színdarabírásról.

Berthold nem valószínű, hogy sok pénzt hozna. Most nyolcéves, különös kisfiú, van benne valami idegenszerű. Boldogan lebeg gondolatai felszínén, és nem aggasztja, hogy nem érteti meg magát a többi emberrel. A legtöbb gyerekekkel ellentétben Bertholdnak még mindig vannak különös, csak a kicsikre jellemző aranyos bemondatai. Telemann és Nina napjában többször is jelentősegteljesen összenéznek, és azon tanakodnak, képesek lesznek-e Bertholdot életrevaló, tetterős egyénné nevelni. Sabine a legkisebb, egyelőre még nem tudni, milyen irányba fejlődik majd. Ám jó pillanataiban Telemann lát benne egy fel-felvillanó szikrát, reszkető gyertyalángot, mely akár még színdarabíráshoz is vezethet. Úgy véli, szerencsés esetben Sabine élete, akárcsak apjáé, a színház körül fog forogni.

Te meg én nagyon különbözünk egymástól.

Ez most hogy jutott eszedbe?

Nem is tudom. Talán mert nyaralunk. A gondolataim elhatalmasodnak, és külön életet élnek. Te nem így vagy ezzel?

Nem.

Mennyire mások vagyunk!

Bizony.

Neked például szódásüveg-szemüveged van, nekem kiváló a látásom.

Igaz.

Te elektromos fogkefét használsz, én hagyományosat.

Így van.

Velem szöges ellentétben imádod Németországot és a németeket. Na jó, nem gyűlölök mindent, ami német, de nem is rajongok érte. Inkább szkeptikusnak tartom magam. Igen, a szkeptikus a megfelelő szó. Kösz, értettem. Te meg kizárólag oxidánsokat fogyasztasz, míg én az antioxidánsok elkötelezett híve vagyok.

Ez azért van, mert kissé felszínes vagy, és túl sok figyelmet szentelsz a külsődnek meg a korodnak, míg az igazán fontos dolgok felett könnyűszerrel elsiklasz.

És ugyan mi igazán fontos?

Hát, sok minden.

Például a színház?

Természetesen. Jó példa. Nem tagadom, hogy a színházat a fontos dolgok közé sorolom.

Szeretnéd, ha én is több gondolatot szentelnék a színháznak?

Á, dehogy. Illetve miért ne? Áldozhatnál rá némi időt, akkor többet beszélgethetnénk – hiszen lenne közös téma.

E rövidke párbeszéd után Telemann kimegy rágyújtani. Dohányozhatott volna bent is, de nem biztos benne, Nina nem tesz-e valami csípős megjegyzést, márpedig az elviselhetetlen lett volna. Telemann szerint a dohányzás lényege pont az, hogy az embernek nyugta legyen pár percig, beszéd, magyarázkodás és indoklás kényszere nélkül. Cigarettazás közben sétára indul Vegyes Templomhajóban; a virliárus bódéjánál megtorpan, rendel egy hatalmas virslit, a lehető legnagyobbat. A virsliben hemzsegő oxidánsok haladéktalanul rárontanak Telemann emésztőrendszerére, ám Telemant vonzza a támadás fogalma, hiszen az minden dolgok lényege. A színház maga is támadás, Telemann szerint a néző megtörése a fontos.

Telemann a kanapén fekszik, és hevesen idegenkedik a *Nigella goes shopping* című YouTube-videótól. A videón a vonzó séf élénk színű szalagot vásárol, hogy az esti vendégség előkészületei során azzal kösse össze a szalvétákat. Calabriai báránycombot vagy mi a csudát készít. Telemann próbál magába nézni, hogy megértse, miért reagál ilyen ellenségesen. Aggódik, netán fordulóponthoz érkezett volna Nigellával való kapcsolatában? Elveszítheti-e őt? Ez esetben csak a színház maradna neki.

Talán az hat zavaróan, hogy nem az otthonában látja álmai asszonyát. Telemann szerint Nigellának a konyhában a helye, ám e gondolatmenet közben leinti saját magát, hiszen egy pillanatig sem hiszi, hogy a nőnek csak fakanál való a kezébe, soha sem vélekedett így; most valami mégsem stimmel, hiszen nyugtalanítja őt a csecsebecsék között válogató Nigella látványa. Nem ilyennek ismerte meg őt, teljesen más arcát mutatja. Kintről kacagás hallatszik be, Nina Bertholddal és Sabinével játszik, valami szabadtéri játék, biztosan a gyepen bukfenceznek, a náci gyepen. Náci gyep! Az istenit neki, micsoda színdarabba illő szó ez! Gyorsan lefirkantja az asztalon heverő újságra: NÁCI GYEP! Csupa nagybetűvel, felkiáltójellel a végén. Némi gondolkodás után ez utóbbit végül áthúzza. A felkiáltójel olyan hülyén néz ki: nem színpadiasan, hanem kifejezetten idéetlenül.

Nemrég, míg Nina bevásárolt a gyerekekkel, elkor-tyolgatott egy pohár bort. Behunyta a szemét, fülében a nevetés és a szokásos háttérzaj visszhangzott – a ba-jor jódlizás. Fülledt idő volt, Telemann elszunnyadt. Az alvás és ébrenlét közötti szürke zónában egyszer csak érzékelt valamit, ugyan mi lehet az, gondolja, ta-lán valami színházzal kapcsolatos gondolat, reméli, hogy így van, és egy remekbe szabott szituáció rajzo-lódik majd ki előtte. Már látja magát, amint sok-sok év múlva az újságíróknak és színházigazgatóknak adott interjúi során elmeséli, mint szunyókált Vegyes Templomhajóban, mikor egyszer csak meglepte őt a monumentális, áttörő erejű színdarab ötlete; mert el-jött az ő ideje, és ő készen állt az alkotásra.

Ám a vízióknak nincsen köze a színházhoz. Telemann nem tudja pontosan, mit is lát, annyi biztos, egyfajta, az ő kifinomult szelleméhez méltatlan vágyalom kör-nyékezi meg, de nem tudja megállítani, a fantázia ha-talmába keríti őt. Egy londoni kávézóban ül, és leönti a nadrágját kávéval. Kicsit megégeti magát, és zavarba jön ügyetlensége miatt. A szomszéd asztalnál ülő hölgy megsajnálja, és meghívja magához. Nem messze lakik, a sarkon, a ház ajtaja kékre van festve. A lakás tá-gas, az emeletre hosszú lépcső vezet. A hölgy leveteti Telemann-nal a nadrágját, hogy kimossa és megszárit-sa a szerencsétlenül járt ruhadarabot. Megkérdi tőle, éhes-e, és Telemann igennel válaszol. Erre a hölgy azt feleli, zenélni és énekelni kiválóan tud ugyan, de saj-nos csapnivaló szakács, viszont van egy barátnője, aki nagyon jól főz. Felhívja a barátnőjét, és míg vele be-szél, Telemann-nak leesik, hogy Kate Bushnál van láto-gatóban, magánál Kate Bushnál! De nem a mostani

Kate-nél, hanem annál, aki az 1980-as évek elején volt. Telemann nem árulja el a felfedezését, mintha öntudatlanul is megsejtette volna, hogy ezzel tönkretenné a helyzetet. Így hát lakatot tesz a szájára. Közben Kate leül a zongorához, és Telemann véleményét kéri egyik új daláról. A *Suspended in Gaffa* című számot játssza, s időnként, mikor a játék engedi, Telemannra tekint. Pillantása – Telemann szerint – tele van feszült vára-kozással. Mikor a dal elhallgat, és Telemann kitárja a karját, hogy lelkendezve dicsérje a művet, besuhog az ajtón Nigella. Étellel teli zacskókat cipel, és az a kékes-zöld, áttetsző blúz van rajta, amit Telemann annyira szeret. Kate felvázolja neki a helyzetet, mire a barna hajú szépség villámgyorsan vigasztaló készítésébe fog, nagy elánnal habot ver. Ám a sürgés-forgás közepette némi bor fröccsen a blúzára, és Kate ragaszkodik hozzá, hogy levegye. Miközben a ruhacserénél segítkeznek, Kate összemaszatolja magát a tejszínhabbal; a két nő méregeti egymást, s némi kezdeti habozás után vadmacskákként tépik le egymásról a ruhát. Nem sokkal később meztelenül állnak a konyhában, zavart pillantásokkal lopva Telemann felé tekintgetnek, a dramaturg hímtagját lesik, mely fejedelmien, ám ugyanakkor némileg elképedve kukucskál ki az alsónadrág szarából. Nigella megragadja a habot, az eperrel teli tálat és egy bögre csokoládét, majd Kate-tel kéz a kézben megindul Telemann felé, és...

Telemann!

Hmmm?

Telemann!

Mi van?

Ébresztő!

Már ébren vagyok.

Nagyszerű. Légy szíves, ülj be a kocsiba, és menj el Heidiért a tenispályára!

Oké. Csak adj öt percet, hogy... kicsit magamhoz térhessek, azt hiszem, elszunnyadtam.

Már elnézést, de nem erekciód van?

Nem tudom.

Az ilyesmit érzi az ember. Meg látszik is.

Nahát, tényleg, most, hogy mondod.

Izgi! Mi lenne, ha kihasználnánk az alkalmat?

De nem kellene Heidiért mennem? És Berthold meg Sabine?

Átmentek Baderékhez.

Rendben. Hm, hát nem is tudom.

Máskor nem szoktál vonakodni.

Túl sok benyomás ért egyszerre, össze vagyok zavarodva.

Mit álmodtál?

Nem emlékszem.

Rólam?

Azt... azt hiszem, igen.

Úgy tűnik, mert a színházat nagy biztonsággal kizárhatjuk.

Nem, azt hiszem, nem a színházzal volt kapcsolatos. Bár nemegyszer a színdarabírás gondolatára is erekcióm lesz.

Én... én szerepeltem a fantáziában?

Elég homályos volt... de azt hiszem, igen.

Izgalmas! De ezek szerint nincs kedved...

Most rögtön inkább ne...

Majd bepótoljuk.

Rendben. Bepótoljuk.

Zsidóbüvölet? Hű, ez aztán az eredeti születésnap ajándék! Köszönöm szépen!

Szerintem olvasd el még egyszer a címét, Telemann. Biztosan a hagyományos zsidó konyháról szól, ezeket a recepteket talán maga Nigella sem ismeri!

Olvasd el a címét figyelmesen.

Zsidógyűlölet: az antiszemitizmus története az antikvitástól napjainkig. Egy antiszemitizmusról szóló könyvet vásároltál nekem?

Azt hittem, örülni fogsz neki.

Persze, csak már szinte megszoktam, hogy lett egy zsidó konyháról szóló vaskos könyvem, és az átállás eltart egy ideig. Végül is sokkal kellemesebb ételekről olvasni, mint gyűlöletről.

Ezek szerint csalódott vagy?

Kicsit. De majd nemsokára felvidulok. Köszönöm szépen!

Szívesen. Kapok egy ölelést?

Persze.

Boldog születésnapot!

Köszönöm.

Gyanítom, hogy a gyerekek is szeretnének megajándékozni.

Netán maguk készítette tárgyakkal?

Igen.

Oké.

A fenti epizód elbizonytalanította Telemant: vajon Nina rájött, hogy mennyire kötődik Nigellához, és micsoda hévvel gyűlöli Charles Saatchit? Finom célzásnak szánta volna az ajándékot? Nehéz elképzelni, hogy a felesége ravaszkodna, de ki tudja? Mert valóban ismerjük-e embertársainkat? Évekig együtt élhetünk valakivel anélkül, hogy sejtenénk, igazából mi jár a fejében. Előfordulhat, hogy az illető rejtett másik életet él; egyesek például gyereket nemzének a saját gyerekeikkel a titkos pinceajtó mögött, miközben adják az ártatlant. Telemann úgy dönt, nem árt elválasztani egymástól a politikát és a személyes érzéseket. Hiszen neki nem a zsidókkal van problémája, hanem Charles Saatchival. Semmi kifogása Izrael népe ellen, te jó ég, már csak az hiányzik, hogy ilyenmivel vádolják! Telemann imádja Izraelt. Na jó, ez talán enyhe túlzás. Viszont antiszemitizmusról szóló könyvet ajándékozni elég furcsa dolog, legalábbis Telemann szerint.

Muszáj ezt a germán muzsikát hallgatnunk?
Miért lenne muszáj?
Minden este ez megy.
Talán nem tetszik?
Csak úgy árad belőle az epekedő vágy. Egy idő után
kicsit fárasztó.
A vágyakozás lényegi eleme a zenének.
A francba vele!
Ez is egy meglátás.
Mégis mi után vágyódnak ennyire az emberek?
Teljesen hétköznapi dolgok után.
Mint például?
Szerelem, barátok, család.
Mi a helyzet a színházzal?
Nem hiszem, hogy valaki kifejezetten a színház után
epekedne.
Szerintem tévedsz.
Oké.
Gyakran előfordul, hogy az emberek színházra szom-
júhozna, de összetévesztik valami mással.
Vagy úgy.
Bizony.
Szóval felállítottál egy elméletet arról, hogy a vágy
állandó tárgya tulajdonképpen a színház?
Igen.
Értem.
Valójában azt kívánjuk, hogy egy sötét teremben ül-

jünk másokkal összezárva, és a színészek elmeséljenek nekünk egy történetet, amelynek segítségével új fényben látjuk saját magunkat.

Aha.

A zene, a jóga meg a kocogás mind hülyeség.

Értem.

Az embereknek színdarabokra van szükségük.

Vagy úgy.

Biztos nem jössz velünk, Telemann?

Inkább írnék.

Jót tenne, ha sétálnál egyet a friss levegőn a hegyekben. Feltöltődnél. A színdaraboddal úgyis vakvágányon vagy.

Pont ez a baj. Muszáj fegyelmezni magam, és végre rendesen nekilátni a munkának.

Pedig Baderék is jönnek.

Már csak ez hiányzott!

Nina, Berthold, Sabine és Baderék a Zugspitze-vasúttal felmennek a Zugspitzére.

Telemann üldögél, próbál a színdarabíráásra összpontosítani. Öt, tíz, tizenöt csodás percen át a színházról elmélkedik. Azután jön Heidi; szeretné, ha elkísérné edzésre.

Hát... dolgozni akartam.

De soha nem jössz el velem edzésre.

Ez azért nem egészen így van.

Az utóbbi időben hányszor jöttél el velem?

Például... például télen egyszer elmentem.

És most milyen évszakban vagyunk?

Az isten szerelmére, megadom magam, csak ne kínozz! Viszont ez esetben ragaszkodom hozzá, hogy néha elbambulhassak és jegyzetelhessek.

Persze, nem gond.

Akkor ezt megbeszéltük.

Telemann elhelyezkedik a lelátón, ölében az otthonról hozott tollal és jegyzetfüzettel. Rágyújt, és behunyja a szemét, ám ekkor odalép hozzá a gondnok, és figyelmezteti, hogy a pálya területén már két éve tilos a dohányzás. Európa úton van a pokol felé, alapítja meg Telemann, az európai színházról nem is beszélve!

Heidit figyeli, aki egy orosz kislány ellen játszik. Jól játszik, mármint az orosz lány. Oroszországban a tehetséges gyerekeket valószínűleg már három-négy éves koruk körül kiemelik a többiek közül, és kiképezik őket, hogy csak a gyakorlásnak éljenek. Mikor aztán 18-20 éves korukban kiderül, hogy mégsem lehetnek a világ legjobbjai, teljesen összeomlanak. Heidi másfajta nevelést kapott, ha abbahagyja a versenyzést, rengeteg mindenbe foghat bele. A legrosszabb esetben is lesz egy tucat lehetősége. Bár a sok lehetőség hatására az ember elgyávul. Ellenben biztos jövőkép hiányában gátlástalanná, nyerssé, veszélyessé válhatunk. Márpedig erre kellene törekedni mind a tenisz, mind a színház terén! Telemann érzi, mindjárt ráköszönt az az áldott állapot, mikor a képzelete elkalandozik, és a fejéből jobbnál jobb ötletek pattannak elő. Szeretné azon nyomban lejegyezni gondolatait Oroszországról, a pályagondnokokról, a veszélyről, hiszen mindezt felhasználhatná a színdarabjához! Ám a jegyzetomb legfelső lapjáról egy idióta logó vigyorog rá. Idegesítően világoskék felirat hirdeti, hogy HAPPY TIME. Márpedig így kurvára nem megy! Hogyan írjon az ember színdarabot HAPPY TIME feliratú papírra?! Mennyire jellemző Baderékre, hogy egy ilyen visszataszító jegyzetöm-

böt hagynak hátra a házukban! A legsötétebb náci- és vérfertőzés-övezetre jellemző a giccs iránti visszaszító vonzalom, hiszen itt árulják a világ legromdább csecsebecsét. Telemann öklendezik, majd mélyeket lélegzik, hogy visszanyerje a nyugalalmát. Legszívesebben lefirkantaná a szuvenírtárgyakkal kapcsolatos meglátásait is. A csecsebecse mint olyan valószínűleg már a fasizmus előtt őshonos lehetett errefelé, tehát kifejezetten veszélyesnek tekintendő. Erőt vesz rajta az új jegyzetömb iránti sóvárgás, így lekurjant Heidinek, aki megzavarodik, és elveszít egy labdát.

Új jegyzetömböt kell szereznem!

Micsoda?

Új jegyzetömb kell! Erre nem tudok írni!

Felőlem!

Telemann elhagyja a tenispályát, és elindul a városközpont felé. Széles, provokatív mozdulattal elhajítja a HAPPY TIME feliratú füzetet. Az arra járók megütközve nézik, azt gondolják: az ilyesmit nem tűrjük errefelé! Egy nő felveszi a földről a füzetet, és örömmel tapasztalja, hogy vadonatúj, ráadásul minden oldalán HAPPY TIME felirat virít! Levélírára például tökéletes lesz. Hogy így eldobálja valaki, hallatlan!

Telemann betér egy könyvesboltba, és vesz egy klaszikus jegyzetfüzetet. A mérete épp megfelelő, a sarkai le vannak kerekítve. Gumipánt is van hozzá, hogy ne nyíljon szét szállítás közben. A könyvesboltban egy plakát azt hirdeti, egész sor művész és író használta ezt a márkát: Apollinaire, Picasso, Gertrude Stein, Hemingway és sokan mások. Bár nagy ré-

szük nem színdarabokat írt. Csip-csup karcolatokat jegyeztek le, páran közülük csak rajzoltak bele. Nyilván nem futotta a tehetségükből a színdarabírásra. Rajzolni még a gyerekek is tudnak, egy nyúlfarknyi novella meg nem műalkotás, a versekről nem is beszélve! Telemann megvetően felkacag. Ugyan már, a színház egész más, hiszen nem lehet akárki drámaíró! A füzet azonban megteszi; a lapjaira legalább nem nyomtak halványkék feliratot, sőt megvonalazva sincsenek. Jobb így, a szigorú vonalak nem férnek össze a színház gondolatával, annál inkább a nyílt, üres lapok! Üresség! Az ürességből, a föld gyomrából felszakadó kiáltás: Rettegés! Rettegés! Ez a színház! Telemann szerint.

Telemann visszatér a lelátóra, és jegyzeteket készít: Oroszország, írja, majd bekarikázza a szót, mielőtt rátérne a gátlástalanság, a dohányzás elleni törvény, a náci csecsebecsék és pályagondnokok taglalására. A gondnokot megtehetné főszereplőnek, miért is ne, szép egyenruhája van, a foglalkozása akár jelképes is lehet: takarít, megjavítja azt, ami elromlott, MEGJAVÍT, írja Telemann csupa nagybetűvel, aláhúzza a szót, a vonal kifut a szó alól, és nyílként funkcionál, mely egy másik szóra mutat, amit még nem írt le, hm, mi is legyen az, mondjuk KLÍMA? Leírja a szót, majd meggondolja magát, a klíma rettentő unalmas dolog, így aztán kihúzza az L-t, az M-et átírja N-né, és így lesz a klímából KÍNA. Viszont Kína jobbá tétele színházi téma-e? Telemann hosszan töpreng, majd mosoly ragyog fel az arcán. Hát persze, ez rohadtul jó színdarabtéma!

Előtte pár méterrel egy nő ül. Telemann arra tippel, Heidi ellenfelének szülőanyja lehet. Erre abból következtetett, hogy a nő le sem veszi a szemét a kislányról, időnként felkiált, idegesen gesztikulál. Persze lehetne az edzője is, de Telemann szerint az orosz teniszedzők máshogy néznek ki. Harmincas éveiben járhat, öltözéke alapján akár magas rangú amerikai politikusfeleségnek is beillene. Szoknyát visel, hozzáillő kiskabáttal, ezt hívják kosztümnek? A kosztüm színházi elem, ezért lejegyzí a szót. Legyünk őszinték, nagyon vonzó macska! Telemann hosszan nézi őt, és a nő végül viszonozza a pillantását.

Mit írogat?

Ó, semmit.

Valamit biztosan.

Eltalálta. Hát, néha abban reménykedem, hogy színdarabot.

Komolyan? Maga színdarabíró? Vagyis... hogy is hívják... drámaíró?

Ó, ez túl előkelő szó.

Odahaza Moszkvában sokat járunk színházba.

Tényleg?

Rengeteget.

Ezek szerint a lányát – már ha valóban a lánya – nem csak a tenisz érdekli?

Igen, ő a lányom, Anasztaszija.

Mint a cár lánya?

Tessék?

Ugyanúgy hívják, mint a cár legfiatalabb lányát, azét a cárét, akit... hiszen tudja... a családjával együtt... 1918-ban...

Tudom.

Sajnálom.

Mit?

Hogy olyan brutálisan megölték őket, még akkor is, ha tényleg változtatni kellett... szóval... mindegy. Nagyon jól játszik.

A maga lánya is.

Nem annyira, mint Anasztaszija, de nem rossz játékos.

Nem elég dühös, de azért tetszik a stílusa.

Ez kedves öntől. A maga lánya dühösen játszik?

Ó, igen.

Mivel dühíti fel?

Megvannak a módszereim.

Értem. És a férje?

Mire gondol?

Hát... ő is teniszeznek? Ő is itt van Vegyestemplomban? Vegyestemplomban?

Én így nevezem a helyet.

Értem.

Szóval itt van magukkal a férje is?

Nem, ő dolgozik.

Szóval dolgozik?

Természetesen.

Hadd találgassak... olajban utazik, esetleg a Gazpromnál van, netán oligarcha?

Egyik sem.

Vagy úgy.

És a maga felesége?

A Zugspitzén kirándul.

Értem.

Ezek szerint gyakran jár színházba?

A férjem, Anasztaszija meg én is imádjuk a színházat. Fantasztikus. Milyen darabokat kedvel?

Csehov, Majakovszkij, Bulgakov és Shakespeare a kedvencem, de a moderneket, például Harold Pinter-t meg Sarah Kane-t is szeretem. Mindent meg-nézünk. Ismeri Sarah Kane-t?

Hogy ismerem-e? Hah! Nevetni van kedvem, nem bánja, ha nevetek?

Egyáltalán nem.

Hahaha! Még hogy ismerem-e Sarah Kane-t! Nem-csak ismerem, hanem nagyon is kedvelem őt. Szín-ház, méghozzá a tömény fajtából! Jobban szeretem Sarah Kane-t, mint saját magamat!

Tényleg?

Igen.

Jobban, mint saját magát?

Hát... izé... talán kissé túlságosan elragadott a lelke-sedés. Nem tudom, miért mondtam, csak kiszakadt belőlem. De tényleg nagyon szeretem.

Megértem.

Köszönöm.

Azt hiszem, a lányaink befejezték a játszmát.

Vagy úgy.

Talán még máskor összefutunk.

Persze. Telemann vagyok.

Jelena.

Milyen volt a Zugspitze?

Csodálatos! Végre megpillantottuk Németország legmagasabb pontját!

Aha.

Elláttunk egészen Ausztriáig.

Nahát. Láttatok egyenruhás tömegeket?

Jaj, hagyd már!

Vettetek valami szép náci csecsebecsét?

Telemann, nem vagy vicces.

Igazad van.

És te?

ÉN?

Hogy haladsz az írással?

Lejegyeztem négy-öt szót.

Jól van.

Dehogyan van jól!

Ahogyan mondod.

Tudod, ki Sarah Kane?

Mi?

Azt kérdeztem, ismered-e Sarah Kane-t.

Nem hiszem. Kellene?

Hagyjuk inkább, hogy mit kellene és mit nem. Csak arra vagyok kíváncsi, tudod-e, kicsoda ő.

Nem.

Oké.

Na és ki ő?

Írt egy csomó brutális és eredeti színdarabot, majd huszonnyolc éves korában felakasztotta magát.

Uhh!

Rémes, mi?

Az bizony!

Egy órával később:

Miért kérdezted, ismerem-e azt az írónőt?

Csak úgy.

Nem jó értelemben vett kíváncsiságot véltem felfedezni a hangodban.

Lehet.

Nem a pusztán kíváncsiság vezérelt.

Nem?

Nem. Egyszerűen többnek akartad érezni magadnálam.

Nem ez volt a célom.

Dehogynem! Hatalmat akartál gyakorolni felettem.
Ugyan már.

Azt akartad kipuhatolni, üresfejű vagyok-e.

Csak egy ártatlan kérdés volt, nem érted?!

Hatalmaskodtál felettem!

Na ide figyelj: azért jutott eszembe Sarah Kane, mert
ma egy beszélgetés során szóba került. Kíváncsi vol-
tam, ismered-e, mert akkor esetleg megvitathatnánk
a darabjait. Ma újra azt éreztem, hogy szeretek Sarah
Kane-ről beszélni. Jót tesz nekem.

Kivel beszéltél róla?

Heidi orosz teniszpartnerének mamájával.

És ő komolyan tudta, ki volt ez a depressziós dráma-
író?

Igen.

Csinos volt?

Nem tudom.

Hogyhogy?

Soha nem láttam.

De az előbb mondtad, hogy társalogtatok.

Ja, az orosz nőre gondolsz?

Hát persze.

Hogy szép volt-e, azt kérdezed?

Igen.

Nem nagyon figyeltem meg.

Ostobaság. Csinos volt?

Igen.

Alig játszol velem, papa.
De Berthold, ez nem igaz!
Dehogynem.
Nem, ha mondom!
Állandóan csak a színdarabodon agyalsz.
Ugyan már.
De igen.
Abban igazad van, hogy sokat elmélkedem a színdarabírás felől, hiszen erősen kötődöm a színházhoz.
Engem miért nem szeretsz annyira?
Már hogyan szeretnélek! Hiszen a múltkor is együtt fociztunk.
Csak pár percig. Ráadásul utálok focizni.
Hogyan?
Utálok focizni.
De akkor ezt mondanod kell!
Hát most mondom.
Rendben, akkor majd kieszelünk valami más játékot.
Részemről nincsen gond, én sem szeretem a futballt.
Akkor neked is szólnod kell!
De hát szólok is! Most, akárcsak te. Egyébként meg voltam győződve róla, hogy imádsz focizni.
És ezért úgy tettél, mintha te is szeretnél?
Én nem mondanám ezt így. A szülők gyakran erőt vesznek magukon, ha látják, egy játék mekkora örömet okoz a gyermeküknek.
De hát mondom, hogy utálok a focit.

Jó, de én azt hittem, odavagy érte.

Hát akkor most már tudod.

Jó, rendben, akkor játszunk valami mást. Van ötleted?

Nincs, te találj ki valamit.

Jó, hát mi is legyen az? Nem jut semmi az eszembe.

Illetve várj csak; mi lenne, ha közösen írnánk egy gyerekeknek szóló színdarabot?

Nem!

Ne zárkózz el. Vágjunk bele, aztán ha unod, játszhatunk mást. Így fedezi fel az ember, mit szeret csinálni, és mit nem.

Akkor sem.

Most miért ellenkezel?

Hallgasd csak, Telemann!

Jó.

Ülj le!

Üljek le?

Aha.

Rendben.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln spürest
du kaum einen Hauch...

Mit jelent?

Az nem fontos.

Nem?

Csak hallgasd!

De mi ez?

Goethe.

Vagy úgy.

Badertől kaptam.

Verssel ajándékozott meg?

Igen.

Te jó ég!

De most figyelj ide!

Jó.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln...

Hiszen ezt a sort már felolvastad az előbb.

Szeretném, ha kontextusában hallanád.

Jó.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln spürest
du kaum einen Hauch. Die Vögelein schweigen im

Walde, warte nur, balde ruhest du auch.² Hát nem gyönyörű?

De. Dehogynem, szépen hangzik. Azért kicsit zavaró, hogy egy kukkot sem értek belőle.

Ne foglalkozz állandóan a szavak jelentésével!

Ne?

Ne. A jelentés a szöveghez kapcsolódó legbanálisabb részlet, Telemann!

Ezt ki mondja?

Én mondom.

Aha.

Meg Bader.

Nocsak, ő is véleményt nyilvánított?

Bizony.

Rendben. De azért elmagyarázod, mit jelent?

A hegyekben már leszállt az este, minden nyugovóra tér. A madarak elhallgattak, és nemsokára te is alszol majd.

Én?

Dehogyis, illetve igen, bizonyos értelemben te is. Ez arra vonatkozik, aki olvassa vagy hallgatja a verset.

Szóval rám.

Na igen.

Szóval nemsokára én is lepihenek?

Igen.

Aha.

Mit a véleményed?

Szépen hangzik.

² Johann Wolfgang Goethe: *Vándor éji dala* (1873): A szikla-tetőn / tompa csönd. / Elhal remegőn / odafönt / a szél lehellete is. / Madárka se rebben a fák bogára, / várj, nemsokára / pihensz te is. (Kosztolányi Dezső fordítása)

Ez a vers több mint szép, Telemann.

Vagy úgy.

Megkockáztatom, ez a pár sor idézte elő Németország iránti imádatomat.

Megkockáztatod?

Igen.

Ühüm.

Szeretném, ha átéreznéd a vers eszmei értékét. Gondolod, hogy tudnál osztozni a lelkesedésemben?

Hát, szívvel-lélekkel biztosan nem.

Legalább részben?

Lehet róla szó.

De azért szkeptikus vagy továbbra is?

Egy kicsit.

Miért?

Hát... Goethe biztosan nagyszerű ember volt, és a vers is szépen hangzik, ritmikus meg minden, de Nina! Megakadályozta-e az embereket abban, hogy beálljanak nácinak? És említhető-e egy napon a színházzal, kérdem én. Mindent összevetve egyenértékű-e a színházzal?

Nina, erősen gondolkoztam valamin.
Halljuk!
Olvazol németül, beszélsz németül...
Na és?
De nem írsz németül.
Dehogynem, néha szoktam.
Viszont ódzkodsz tőle, ugye?
Igen.
Miért?
Nem is tudom.
Talán kevés az önbizalmad?
Lehetséges, hogy ez az oka.
Egy fontos tényre derítettünk fényt.
Mire gondolsz?
Lehet, hogy alapjában véve bizonytalan ember vagy?
Nem hinném.
Öntudatosnak gondolod magad?
Igen, meglehetősen.
Érzem, hogy fenntartással kezeled a saját szavaidat.
Nem vettem észre, hogy így lenne.
Most megint érezni lehetett.
Mit?
Hogy tartózkodóan viszonyulsz saját magadhoz.
Ugyan már!
De igen, és az is eszembe jutott, hogy talán pont a bizonytalanságod miatt vonzódasz a németekhez.
Micsoda?

Bizonytalan vagy, akárcsak Németország. Ez köt össze benneteket.

Telemann, fejezd be a hülyéskedést!

Németországot mellőzték, állandó megvetés tárgya most is, lehajtott fővel kullogott az elmúlt hatvan évben. Legbelül te magad is ilyen vagy.

Elég legyen!

Többet kellene színházba járnod, Nina.

Tessék?

A bizonytalan emberek számára a színház rengeteg tanulsággal szolgál.

Hogyan?

Bár Németország is járna színházba!

Most már tényleg beszéljünk komolyan.

Mindkettőtöknek a színházban a helye.

Nézd, Nina, elkezdtem összeírni a rákbeteg ismerőseinket.

Mutasd.

Három oszlopba soroltam őket.

Aha.

Az első oszlopba kerültek azok, akik meghaltak, a másodikba a túlélők, és a harmadikba, akiknél még nem dőlt el a dolog.

Nahát.

Nehogy azt hidd, hogy egyszerű feladat.

Egy percre sem hittem.

Először is, nagyon megrázó munka, másodsorban pedig nem könnyű összeszedni mindenkit. Komolyan, szinte már mindenki rákos!

Hát igen, legalábbis sokan.

Mindenki!

Nem, Telemann, nem mindenki.

A rák színház.

Komolyan?

Hát persze, miért, mit képzeltél? Nem sok minden van, ami jobban azonosítható lenne a színházzal. Szerinted életbevágóan fontos feladat egy ilyen lista összeállítása?

Nagyon is, Nina! Épp ideje volt, az ilyesmit jobb nem halogatni!

Mikor a Zugspitzére kirándultunk, remekül összebarátkoztam Baderékkel.

Aha. Mindkettejükkel?

Tulajdonképpen igen, bár azt hiszem, a férjjel különösen jól megértjük egymást.

Csodás.

Középiskolában tanít.

Mint te?

Mint én.

Nagyszerű.

Dicsérte a némettudásomat.

Én is dicsérem.

Azt mondja, ha nem ismerne, azt hinné, Berlin környékéről származom. Soha nem gondolta volna, hogy norvég vagyok, legalábbis ezt állítja.

Szóval ezt mondta neked?

Meghívtam őket ebédre.

Mára?

Elfelejtettem szólni.

Nem gond, majd összeütök valamit.

Szuper. De légy szíves, ne hozd szóba a háborút.

Micsoda? A Hitler elleni merényletet sem említhetem?

Nem.

De hiszen az az ellenállók dicső tette volt!

Akkor sem. És kérlek, a nácizmust se emlegesd.

Hát jó.

Kerülj minden 1939 és 1945 közötti eseményt!

Mi a helyzet az első világháborúval?

Tabutéma.

Az 1871-es országgyűlés és birodalomalapítás?

Egy szót se róla!

Na de a berlini fal...!

Nem lehet.

Azért megszólalhatok ebéd közben?

Persze.

Megemlíthetem a színdarabomat?

Inkább ne.

Mi a helyzet a főzéssel?

Ételekről beszélhetsz. Mesélj nekik valamit, lehetőleg vidámat, ami nem vet rossz fényt sem népcsoportokra, sem személyekre, és olyan történet legyen, amit még nem hallottam.

Telemann bejárja a falut narancsvirágvíz után kutatva. Az olympiastrassei Lidlben nem árulnak ilyesmit. Egzotikus ételeket árusító boltot keres, de nehéz dolga van. Ugyan ki a fene vándorol be Megkevert Vegyesboltba? Végül nagy nehezen talál egy török üzletet, és megszerzi a szörpöt. Ugyanis arab palacsintát készít narancsvirágsziruppal. Majd elámulnak Baderek! Biztosan disznócsülökre vagy savanyú káposztára készülnek, vagy valami Norvégiában nem honos ételre, mint például a főtt menyhal, de helyette narancsvirág-szirupos palacsintát kapnak. Telemann önkéntelenül is elmosolyodik, mikor eszébe jut, hogy desszert gyanánt meleg csokoládészósszal leöntött karamellizált ananászt szolgál majd fel, még hozzá Nigella receptje szerint! Tényleg, már több nap is eltelt anélkül, hogy rágondolt volna. Az álom, melyben Kate Bushsal együtt szerepelt, nagy falatnak bizonyult, eltart egy darabig, míg megemészti. Saját állatias ösztöneivel is kemény próbatétel szembenézni: Telemann nem ismer magára. Azt hittem, ilyen meg ilyen vagyok, gondolja, de ha szabadjára eresztem a vágyaimat, nyilvánvalóan megváltozom. Soha nem láttam magam teljes valómban, ezért nem jutok egyről a kettőre a színdarabommal sem. Hátrányomra válik, hogy nem ismerem magam. Hirten eszébe ötlik: őszinteség mindenképp felett! Ha primitív vagyok, legyek az ízig-vérig! És ha valaki

emiatt sérül, úgy kell neki! Az őszintétlen színház fabatkát sem ér! Telemann megtorpan, elgémberedett kezében finoman himbálódzik a bevásárlószatyor. Ezen a napfényes délelőttön nagy igazságra lelt Vegyesfelvágott főutcáján. Őszinteség mindenek felett! Az ember legyen száz százaléig őszinte: Ninával, a gyerekekkel, Baderékkal, saját magával. Felötlik benne Sarah Kane egy mondata: It is myself I have never met.³ Most neki magának is hasonló gondolata támadt. Drámaíró, és színpadra illő gondolatok ötlenek fel benne. Az istenit, micsoda színdarab lesz ebből!

³ Önmagammal nem találkoztam még soha.

Mit mondott?

Herr Badernek nagyon ízlik a karamellizált ananász,
és azt kérdezi, vehetne-e még belőle.

Csak tessék. Mit mondtál nekik?

Hogy el fogsz mesélni egy történetet, és kicsit izga-
tott vagyok, mert még én sem hallottam.

Jó, jó, de nem lesz valami eget rengető sztori. Szóval,
az eset áprilisban történt: volt egy balesetem.

Baleset?

Igen, de nem veszélyes.

És el sem mondtad?

Nem.

Miért nem?

Talán mert elfojtottam magamban az egész epi-
zódot.

És most hirtelen eszedbe jutott?

Igen.

Hát akkor halljuk.

Fordítasz, miközben beszélek, vagy időnként tartsak
szünetet?

Beszélj nyugodtan, közben tolmácsolok.

Jó. Te akkor épp továbbképzésen voltál, már nem tu-
dom, hol...

Voksenåsenben voltam.

Voksenåsenben?

Igen, ez egy kicsi falu odafent a Holmenkollen-

hegyen – a háború után Norvégia átengedte Svédországnak.

Azt hittem, nem beszélhetünk a háborúról.

Nem is fogunk.

Rendben. Tehát amit most elmesélek, akkor történt, míg te odafönt jártál.

Értem.

Most mit mondtál?

Elmagyaráztam nekik, hogy a történet még nem kezdődött el.

Most kezdem.

Oké.

Tehát továbbképzésen voltál. Azután történt, hogy Heidit elvittem edzésre. Elindultam kocsival Bertholdért és Sabinéért, akik a barátaiknál voltak látogatóban. Skøyen felé vettem az irányt, és épp kanyarodtam jobbra egy kis utcából a főútra, amikor feltűnt előttem a járdán egy kerékpáros. Magasan állt a hó, sötét is volt. A biciklis gyorsan fékezett, mikor meglátott, én – hozzá kell tennem – szokás szerint nagyon lassan és körültekintően vezettem. A biciklis túl hirtelen fékezett, és átbucskázott a kormányon. Szaltózott egyet, és belecsapódott a kocsi oldalába. Pár másodpercig mozdulatlanul álltam, majd, hogy egy pissenés sem hallatszott az irányából, óvatosan befordultam a főútra, és megálltam. Ugyancsak meg lehettem zavarodva, mert eszembe sem jutott, hogy kiszálljak és meggyőződjek róla, jól van-e. A tükörből láttam, hogy feltápáskodik, és elindul a kocsi felé. Áthajoltam a másik ablakhoz, és kidugtam a fejem. Ér-

deklődtem a hogyanléte felől, mire azt felelte, a körülményekhez képest jól érzi magát, csak éppen áthajtottam a karján.

Áthajtottál a karján?

Szemmel láthatóan igen. Az egyik alkarja valóban lapos volt, de gond nélkül mozgatta az ujjait, és még mosolygott is, bár a mosolya kissé erőltetett volt.

És utána?

Megkérdeztem, elvigram-e valahova, de nemet mondott. Így jobbulást kívántam, és elindultam.

Otthagytad?

Igen.

És többé nem is gondoltál rá?

Nem, csak az utóbbi időben jutott eszembe egyre gyakrabban.

Ezért vagy olyan zárkózott?

Nem hinném. Arra jutottam, hogy kizárólag a biciklista volt hibás a balesetben. Az én bűnöm annyiban állt, hogy nem álltam meg rögtön, hanem befordultam a sarkon – ugyanis ekkor hajtottam át a karján.

Mit mondott?

Herr Bader nem helyesli, hogy befordultál a sarkon. Hiszen ezt én is aláírom. És most?

Szerinte abban a pillanatban meg kellett volna állnod, hogy a kerékpáros belecsapódott a kocsiba, és segítséget kellett volna nyújtanod.

Közölhetnéd Herr Baderrel, hogy törődjön a maga dolgával!

Nem teszem!

Most mit mondtál?

Azt, hogy hálásak vagyunk, amiért elfogadták a meghívásunkat, és feleségeddel egyetemben (ez én vagyok)

köszönöd, hogy kibérelhettük ezt a csodás házat.

A fenébe is, meg fogok tanulni németül.

Helyeslem.

Mit mondanak?

Megköszönték a vendéglátást, nagyon jól érezték magukat nálunk, és nagyszerűen szórakoztak az érdekes történeten.

Szívesen, baszod.

Bánt, hogy titkaid vannak előttem.

Nem titkolok én semmit.

Áthajtasz valakinek a karján, és hónapokig mélyen hallgatsz róla. Ezt... furcsának tartom, aggaszt a viselkedésed.

Viszolyogtam attól, ami történt, így aztán elfojtottam magamban. Azóta nem gondoltam rá.

És most egész véletlenül eszedbe jutott?

Igen.

Miért?

Mert azt kérted, olyasmit meséljek el, amit még nem hallottál. Magasra tetted a léccet, de én komolyan vettem a feladatot, és szerencsére eszembe jutott ez az epizód.

Van még más is?

Hogyhogy más?

Van még olyasmi, amit elhallgatsz előlem?

Nem hinném.

Nem hiszed?

Nem.

Más, jelentéktelen vagy komolyabb baleset?

Nincsen.

Nem öltél meg senkit?

Nem.

De egészen biztos nem lehetsz benne.

Hogy érted?

Ha annyira borzadsz attól, hogy áthajtottál valaki-

nek a karján, nyilván sokkal jobban megrémítene egy esetleges gyilkosság, és még nagyobb hévvel száműznéd a tudatalattidba.

Ebben igazad van.

Na? Rémlik valami?

Kezdesz túl messzire menni, Nina.

Meglehetősen különösnek tartom, hogy épp olyankor meséled el, hogy áthajtottál egy kerékpáros karján, mikor külföldiek ebédelnek nálunk. Hiszen te nemcsak magadat képviseled ebben a helyzetben, Telemann, hanem engem és bizonyos értelemben a szülőhazádat is. Baderék most biztosan azt gondolják, a norvégok mind örültek.

Rendben, akkor legközelebb majd egy másik történetet mondok el.

Ha lesz legközelebb.

Mit jelentsen ez?

Nem tudom.

Voltaképpen hova akarsz kilyukadni?

Elbizonytalanítás, Telemann. Kétkedem benne, képes vagy-e felnőtt emberek számára követhető módon különbséget tenni valóság és fikció között. Nem értem, mire célsz.

A te világodban az emlékek és a fantázia gyakran összefolynak; de itt most nem a színházról van szó, Telemann, hanem rólunk, rólad, rólam meg a gyerekeinkről. Nyaralunk, kellemes eszmecsere folytatunk újdonsült ismerőseinkkel, de te lehetetlenül viselkedtél, és az egész ebéd balul végződött. Lehet, hogy neked nyilvánvaló, miként kerek a világod, de ez a környezeted számára nem derül ki.

És ez baj?

Szerintem igen.

De hiszen amit elmeséltem, megtörtént! A biciklista beleszapódott az autóba, és én átmentem a karján!

Tudom.

Saját szememmel láttam, hogy a karja laposabb!

Rendben. Jó éjt.

Jó éjt.

Mégis mi a csodát művelsz?
Reggelit készítek.
Inkább ebédnek tűnik.
Pedig reggeli.
Ebédet eszel reggelire?
Nem. Reggelit.
Pedig ebédnek néz ki.
Nina, kezdesz az agyamra menni!
Micsoda?

Nyilván nincs ínyedre, hogy a szemedbe mondom, viszont kérlek, nyugtázd, hogy nem emelem fel a hangom, és nem indulatoskodom. De ha egy kívül-álló hallaná iménti szavaidat, teljes joggal tarthatna konvencionális és unalmas nőnek.

Szóval unalmas vagyok?

Igazán kellemetlen, hogy ilyen módon kell magamnak igazságot szolgáltatnom. Nyaralunk, nincs semmilyen különösebb tervünk mára. Ébredés után még jó ideig a színdarabomon elmélkedtem. Kellemesen telt az idő, ám megéheztem; és most itt állok, és három fűszeres halszószt készítek, mert kíváncsi vagyok az ízére. Hogy épp milyen napszak van, és mit illik reggelizni, mit nem, fikarcnyit sem érdekel.

Nem zavar, hogy ezen a képen Nigella épp készül bekapni egy falatot?

Nem.

Ezek szerint Nigella nem unalmas?

Nem tudom.
Mégis mit gondolsz?
Kétlem, hogy unalmas nő lenne.
Hát én sem vagyok az.
Jó, legyen.
De hát épp az imént mondtad...!
Úgy értettem, a megtévesztésig hasonlítasz egy szürke emberre.
Mert furcsának tartom, hogy reggelire ebédet eszel?
Igen.
Magadat ezzel szemben izgalmas személyiségnek tartod, mi?
Ezt nem állítottam.
Biztos vagyok benne.
Valamivel talán nyitottabb vagyok nálad; nem szabok határokat. Igen, ez a helyes kifejezés.
Szerintem semmi értelme annak, hogy ne szabjunk határokat.
Maglehet.
Na ugye?
Akkor hagyjuk ennyiben a dolgot.
Oké.
Mégkóstolod?
Nem.
Később talán?
Talán.
Ebédidőben?
Rendben.

Tudtad, hogy ez a város tulajdonképpen két város?

Ööö... nem.

Épp most hallottam Badertől.

Aha.

Garmisch és Partenkirchen eredetileg két község volt.

Értem.

Az 1936-os téli olimpia alkalmából történt az egyesítés.

Ühüm.

De a lakosok ellene voltak.

Aha.

Hitler önkényesen döntött az ügy felől.

Mennyire jellemző rá!

Manapság sok turista csak Garmischnak nevezi a várost, de ez nem szerencsés, mert Bader szerint az elnevezés sérti a Partenkirchenben lakókat.

Mi melyik részben lakunk?

Partenkirchenben.

Ezek szerint Bader is sértve érzi magát?

Valószínűleg.

Megvígasztaltad?

Meleg, nyugodt hangnemben beszéltem vele, annyi biztos.

Ennek örülök. Viszont a Vegyes Templomhajó elnevezéssel elegánsan megoldottuk a problémát.

Igazán befejezhetnéd végre!

Nem fogom.

Az identitás és hovatartozás kérdése nem tréfadolog.

Épp ellenkezőleg.

Mit szólnál, ha a németek gúnynévvel illelnék Oslót?

Felőlem! Nem is rossz ötlet! Ezt fel is jegyzem; van ötleted, hogy mi lehetne?

Nincsen.

Van egy tollad?

Nincs.

Telemann?

Igen.

Tudtad, hogy valahányszor rágyújtasz, tizenegy perccel megrövidíted az életed?

Fogalmam sem volt róla.

Pedig így van.

Oké.

Most, hogy ezt közöltem veled, változott a cigarettához fűződő viszonyod?

Nem is tudom. Tizenegy perc nem a világ.

Valóban nem, de ha összeszámolod a valaha általad elszívott összes cigarettát, hónapokat, éveket veszíthetsz.

Ne erről az oldaláról nézd.

Hanem?

Egy tízes csomag száztíz percrek felel meg. Ez annyi idő, mint egy rövidebb film, vagy a Nationaltheatret Maler Termébe illő színházi előadás.

Mit akarsz ezzel mondani?

Alig van olyan film és színelőadás, amit érdemes lenne megnézni, így ha elkezded az életből levonni ezeknek a játékidéjét, nagyjából ugyanott vagyunk, mint a cigi esetében.

Most komolyan beszélsz?

Persze.

Néha kételkedem benne, épeszű vagy-e.

Elhiszem. Nekem is megvan rólad a véleményem, de nem verem nagydobra.

Valóban?

Valóban.

Például?

Inkább hagyjuk.

Ez gyávaság a részedről!

Nem hinném, hogy előbbi kijelentésedet alaposan végiggondoltad, Nina.

Tudni akarom, mit gondolsz rólam!

No comment.

De azért szeretsz?

Hát... persze.

Alszol?

Mi?

Azt kérdeztem, alszol-e.

Nos, mit gondolsz?

Mondhatok valamit?

Mondd.

Azon rágódom, amiről ma beszéltünk.

Ühüm.

Nagyon fontosnak tartom, hogy kimondjuk, mit gondolunk egymásról, bármiről legyen is szó.

Nem félsz, hogy a szavaim leforráznak majd?

Állok elébe.

Mikor kezdjük?

Most rögtön.

Oké. Rettenetesen felingerel, hogy felversz ilyesmi miatt, mikor már majdnem elaludtam.

De ez fontos!

Jó, jó, de holnap reggel úgyis találkozunk. És addig úgysem történik közöttünk semmi.

Arra célzol, hogy várnom kellett volna?

Igen.

Hajts be balra!
Biztos?
A térkép szerint a kastély pár kilométerre fekszik ebben az irányban.
Mit jelentsen ez a pillantás?
Ingerült vagyok.
Miért?
Idegesítően vezetsz.
Csak ma vagy mindig?
Mindig.
Nem igaz!
Dehogynem. Először túl sokáig hajtasz egyesben, utána ugyanez kettesben. Az ablaktörőket akkor sem kapcsolod ki, mikor elállt az eső – észre sem veszed, hogy még mindig járnak. Ráadásul mikor megállsz, túl gyorsan húzod ki a kulcsot a gyújtózárból. El fog görbülni.
Nem görbült el.
Nem.
Eszerint tévedtél.
Mikor nem nézel oda, lopva mindig kiegyenesítem.
Hogy így védelmezz?
Igen. Vagyis nem tudom, miért. Nem akarom, hogy elgörbüljön a kulcs.
Iszonyatosan bosszant, hogy még az okát sem tudod! Hiszen te akartad, hogy mostantól legyünk őszinték egymással.

Ez igaz.

Azt hittem, így akarod.

Igen, de nem a gyerekek előtt.

Tehát jól is tettem, meg rosszul is, hogy szóltam?

Igen.

De azért kezdetnek ez is szép?

Persze. Egyébként igazán elkezdhetnél végre fogpiszkálót használni.

Tessék?

A szájbereendezésed miatt gyakran ételdarabkák maradnak a fogaid között. Undorító. Ilyenkor nehezemre esik megcsókolni téged.

Bassza meg!

Feldühítettelek?

Kicsit, de most tulajdonképpen a kastélyra céloztam.

Ja, értem. Nézzétek, gyerekek!

Ugyan ki építette?

II. Lajos. Rengeteget tudok róla.

Tényleg. Micsoda pokoli hodály! Aki ezt felhúzta, ugyancsak félnótás lehetett, vagyis ütődött, szóval nem volt ki a négy kereke. Mi az új szó rá, Heidi? Mit szoktatok mondani?

Azt, hogy örült.

Rendben. Tehát a megrendelő örült volt. Mit gondolsz, Nina, joggal jelenthetjük-e ki, hogy egyeses út vezetett II. Lajostól a nemzetiszocializmusig?

Nem.

Egy sűrűn benőtt, keskeny kis ösvényt sem látsz?

Nem.

Értettem. Hallottátok, gyerekek? II. Lajostól a nemzetiszocializmusig nem vezet semmiféle út. Anyátok szerint. Ki kér fagyit?

Nézd csak, ott az a nő, akivel a Lidlben találkoztam!
Kicsoda?

Az az amerikai nő, akiről meséltem, hogy az esküvői
tortája ennek a kastélynak a miniatúr változata volt.

Ja, tudom már. Hol van?

Ott áll a falnál.

Látom.

Szerinted odamenjek köszönni?

Ne.

Miért ne?

Nem is tudom. Csak úgy.

Jó. De most felénk tart.

Csókolj meg!

Mi?

Csókolj meg!

Természetesen bármikor a legnagyobb örömmel ele-
get teszek kérésednek, de miért éppen most?

Ó, már késő!

Jó napot!

Jó napot. Ez itt a feleségem, Nina.

Lisa vagyok.

Örvendek.

Elnézést, nem akartam zavarni, csak ideköszöntem.

Csodás kastély, nem gondolják?

De igen.

Ugye! Különösen az tetszik bene, hogy a király, aki
építtette, gyakorló elmebeteg volt.

Micsoda?

És homoszexuális is, bár a homoszexualitással természetesen semmi gond nincsen.

Mi?

Nem tudta?

Sosem értem a maguk humorát. De ettől függetlenül annyira jól érezzük itt magunkat: imádjuk Európát!

Mi is.

Hát, akkor én megyek, és megkeresem a családomat.

Viszlát!

Viszlát. Most megcsókoljalak?

Ne.

Tulajdonképpen pokolian ügyesek.

Kicsodák?

A németek.

Ja.

Ha jobban belegondolok...

Ühüm.

Mi minden összejött nekik!

Bizony.

Mennyi zenemű, irodalmi alkotás, gépek, szerkezetek, kastélyok, miegyéb! Még a színház terén is tudtak halhatatlant alkotni. Szinte hihetetlen!

Hát igen.

Csak az a kár, hogy...

Telemann, kérek!

Kerüljem a témát?

Igen.

Maradjak csöndben?

Igen.

Telemann ebédreceptet keres, és eközben rátalál egy Nigellát ábrázoló fényképre, melyen a hölgy egy mixert rázva mosolyog. Apró szúrást érez: a reménytelen vágyakozás tünete lenne? Nina miért nem jár-keel mosolygósan, koktélt készítve? Mintha ez a lehetőség kívül esne a kapcsolatuk határain. A helyzetet még pikánsabbá teszi, hogy Nigella Playboy-logóval ellátott pólót visel. A képet furcsán színezték újra, ezért nehéz megállapítani, a póló hogyan is nézhet ki a valóságban, ám Telemann feltételezi, hogy az alapszín fekete, a Playboy-logó pedig csillogó ezüst. Mindent együttvéve ugyancsak kirívó viseletnek hat, különösen a dús idomokkal megáldott Nigellán. Vajon ő maga választotta ki egy londoni bevásárlóköriút alkalmával? Ha igen, céltudatos vásárlás volt, vagy véletlenül akadt rá? Fontos kérdések ezek, hiszen megválaszolásuk révén személyiségének alapvető vonásait térképezhettük fel.

Min töprengsz?

Á, szia. Nem is hallottalak.

Besettenkedtem.

Aha. Ebédreceptet keresek.

Hiszen ezen az oldalon nincs is recept.

Milyen igaz! Csak... elgondolkodtam.

Min?

Ó... semmi különös.

Nem gondolod, hogy nagyon kihívó ez a Playboy-trikó?

Tessék?

Ne tegyél úgy, mintha nem értenéd.

Hát... talán egy kissé. Jó meglátás.

Azért tetszik vagy nem?

Na ide figyelj: az történt, hogy miközben ültem a véletlenül felütött szakácskönyv fölött, elkalandoztak a gondolataim, szokás szerint, bizony, ismét a színház csalfa délibábjá üzött gúnyt belőlem. Ennyi.

Értem. Szeretnéd, hogy ezúttal én készítsek ebédet?

Ha akarod.

Te mit szeretnél?

Inkább én főznék.

Szeretsz ebédet főzni?

Bizony.

Ez újdonság a számomra.

Azt elhiszem.

Megváltoztál?

Bizonyára.

Hát jó.

Most, hogy felhoztad a témát, valóban úgy érzem, hogy folyamatos változáson és fejlődésen megyek keresztül, nem csak a főzés tekintetében. De való igaz, a változás főként az ételekhez fűződő viszonyomban nyilvánul meg.

Roppant érdekes.

Te talán nem változol?

Nehezen tudnám megmondani. De, biztosan.

Valóba szövevényes ügy; hihetetlenül bonyolult és fájdalmas folyamat.

Fájdalmasnak érzed?

Hát... tulajdonképpen nem.
Pedig azt mondtad, nem?
De igen.

Mi van, ha a Playboy-nyuszis pólót Charles Saatchi vette Nigellának?

A gondolat meteorként csap Telemannba. A szörnyű sejtelem évek óta ott lebegett a feje fölött, s csak most ért célba, hogy elpusztítsa az életét. Basz-sza meg, dühöng Telemann. Saatchi, te vén disznó! Az emberiség jóakarójának pózában tetszeleg, műtárgyakat vásárol, melyeket ingyen megtekinthet bárki, és elzárkózik a nyilvánosságtól. Micsoda moc-sok! Hirtelen minden apró részlet a helyére kerül. Saatchi saját kis játékszerének tekinti Nigellát. Ravasz-sága, mesés vagyona és titokzatos alakja révén sötét csapdát állított neki, amibe az ártatlan Nigella szépen belesétált, és most ugrik parancsolója leg-apróbb rezdülésére is. A taxi belsejében készült kép is erről tanúskodik: Saatchi nem szorosán ül mel-lette – megteheti, hiszen testestül-lelkestül az övé. Megszelídítette, gonosz varázslattal gúzsba kötötte. A külvilág azt hiszi, Nigella szabad, önálló nő: fő-zőprogramokban, ilyen-olyan műsorokban lép fel, könyveket ír – ám valójában egy beteg elméjű em-ber foglya.

Telemann egyszerre megérti az összefüggéseket. Először tudatosan benne, hogy Nigella élete ve-szélyben forog, hiszen a legaljasabb módon kihasz-nálják. Segítségre van szüksége. Te jó ég. Atya-úr-isten!

Telemann?!

Ööö... igen?

Minden rendben? Teljesen elsápadtál.

Hát... kicsit szédülök.

Lázás vagy?

Nem tudom.

Dehogynem, forró a homlokod!

Tényleg, melegem is van.

Akarod, hogy mégis én főzzem meg az ebédet?

Hát... jó lenne.

Rendben.

Megyek, ledőlök kicsit.

Tedd azt.

Papa!

Csitt, Berthold! Papa a színdarabján töpreng.

De papa!

Fontos?

Igen.

Rendben, nyögd ki!

Találd ki, mi leszek!

Ha nagy leszel?

Igen.

Hmmm... sejtlemem sincs.

Találgass!

Hát jó... közlekedéssel kapcsolatos?

Nem. Ügyvéd leszek. Vagy magas rangú tisztviselő Oslóban.

Jézusom! Anyád ültetett bogarat a füledbe?

Szerinte jó ötlet! De te mit gondolsz?

Mindkét lehetőség jól hangzik, Berthold. Nagyszerű hivatások.

Szerinted sikerülni fog?

Hát... nem is tudom. Én örülnék a legjobban, ha valamelyik állás összejönne, de az igazat megvallva kis-sé szeleburdinak tartalak.

Akkor szerinted mi leszek, ha nagy leszek?

Őszintén?

Igen.

Szerintem lepattanó labda leszel a rendszerben.

Az micsoda?

Olyan ember, akit sehol nem akarnak alkalmazni, hanem hivatalról hivatalra toloncolják, amíg meg nem törik az ellenállása, és akkor rokkanttá nyilvánítják.

Értem.

Mama és én természetesen mindenben segítünk majd, amiben tudunk. Megírjuk a kérvényeket, és persze lakhatsz otthon az átlagosnál hosszabb ideig. Majd csak találunk valami megoldást.

Hát jó.

Ha pár év elteltével megkeseredett ember lesz belőled, elkezdhetnél színdarabokat írni.

Tényleg?

Majd meglátjuk. A lehetőséget azért nem zárnám ki.

Telemann! Itt van Bader.

És?

Azt kérdezi, elmész-e vele sétálni.

Micsoda?

Szóról szóra ezt mondta. Sajnálja, hogy a közös ebéd után olyan hűvösen váltunk el egymástól, ezért azt szeretné, járjatok egyet, hogy jobban megismerjétek egymást.

Milyen séta lenne ez?

Semmi különös; a szokásos ténfergés.

Tolmácsold szívélyes üdvözetemet, de nem megyek.

Szerintem el kellene fogadnod a meghívását.

Akkor is nemet mondok.

Illene vele tartanod.

Mit mond Bader?

Megjegyezte, hogy szorosabban kellene bekötnöd a cipődet, azután azt kérdezte, melyik hegyet másznád meg szívesebben.

Nekem mindegy. És most?

Nézz körül, mindenféle hegyek magaslanak. Válassz egyet!

Semmi okom nincsen rá, hogy bármelyiket is előnyben részesítsem a többivel szemben. Mit mondott? Azt magyarázza, hogy az ott a Zugspitze, amott az Alpspitze, azután még ott van a Wank, Eckbauer, Hausberg és Kreuzeck.

Nem közölnéd vele, hogy szívesebben maradnék itthon? Inkább a színdarabomat tervezném, és a rákban szenvedők listáját állítanám össze.

Nem.

Megkérdeznéd Badertől, van-e rákos ismerőse?

Nem.

Csapnivaló tolmács vagy.

Nem igaz!

A tolmácsok nem dönthetik el önkényesen, hogy az üzenet mely részét nem továbbítják. Semleges közvetítők csupán, akik nem változtatnak az elhangzottakon.

Ezen most ne vitatkozzunk.

Mit mondott?

Szeretné tudni, melyik csúcsot másznád meg legszívesebben.

A rohadt életbe, hát legyen az Alpspitze, legalább nem olyan átkozottul magas, mint a többi! Most meg mit lefetyel?

Azt mondja, fölfelé inkább a sífelvonóval vinne, és lefelé sétálgatok. De ha te fölfelé szeretnél gyalog menni, nem probléma.

Gyalog fölfelé? Megörültél?

Megmondom neki, hogy örömmel elfogadod a javaslatát.

Merem is remélni, hogy a tudtára adod!

Kellemes sétát!

Kösz.

Német karattyolás.

Egy szót sem értek abból, amit itt összehordasz, Bader, esküszöm! Így hát ennek a beszélgetésnek semmi értelme. Nem sétálhatnánk inkább némaságba burkolózva? Gyönyörű vidék, ennyiben igazat adok neked. Egyenesen mennyei!

Német karattyolás.

Mi lenne, ha befognád?

Német karattyolás.

Miről értekezel? Talán a háborúról? Eltaláltam, mi?

Német karattyolás.

Az első világháborúra célzol, ugye? Szörnyű volt, anynyi biztos. Micsoda pokoli találmány volt a lövészárkok kiépítése...! Ennek fényében még meglepőbb, hogy beleugrottatok a második világháborúba.

Német karattyolás.

Mintha köd ereszkedett volna az agyatokra. Csak a háborúra bírtatok gondolni, nem igaz? Egyszerűen nem bírtatok betelni vele.

Német karattyolás.

Persze, hát én is ezt mondom.

Német karattyolás.

Ugye? Nézd csak, ott egy büfé!

Német karattyolás.

Azt kérdezed, kérek-e fagyit? Igen, köszönöm. Ez igazán kedves tőled.

Német karattyolás.

Félre ne érts, Bader, nem hibáztatlak, biztosan rendes fickó vagy. Meg hát itt az ideje, hogy fátylat borítsunk a hadviselésre. Nina szerint ti már megtettétek ezt a lépést, és szépen fejlődtek. Lehet benne némi igazság.

Német karattyolás.

Bizony, de most már hagyjuk ezt. Inkább fordítsuk a szót a színházra. Elvégre is a német színház nagy elismerésnek örvend. Azt hiszem, nem érted, mit beszélek.

Német karattyolás kérdő hangsúllyal.

Német színház, ja, deutsches Theater.

Ja!

Elsősorban ugye ott van a berlini Volksbühne, így hívják, nem igaz? Meg Fassbinder, igaz, ő filmrendező volt, de végső soron a film is színház, legalábbis ezen a szinten, nemde?

Német karattyolás, Fassbinder?

Ez a beszéd, végre egymásra találtunk, Bader! Hű, az istenit!

Bocsáss meg, de már órák óta menetelünk. Szeretnék hazamenni.

Német karattyolás.

Nincsen rövidebb út? Az utolsó szakaszt busszal is megtehetnénk.

Hosszan tartó német karattyolás.

Kicsit levertnek tűnsz. Fel a fejjel, Badermann!

Német karattyolás.

Még mindig a háborún lovagolsz? Azt hittem, már rég túlléptünk rajta. Esetleg ennyire behatárolt lenne a szókincsed? Vagy imádsz beszélni a háborúról, ám nehezen birkózol meg a témával, hiszen még mindig bűntudatotok van, és mardos benneteket a szégyen?

Német karattyolás.

Beszélhetünk a szégyenről is, ha úgy kívánod.

Német karattyolás.

Bader, ennek semmi értelme, teljesen kilátástalan társalgás ez. Indítványozom, hogy fogd be a szádat, és akkor gondolatainkba merülve sétálhatnánk.

Német karattyolás.

Rendben. A magam részéről a színdarabomon el-mélkedem majd. És talán pár percet szentelek majd Nigellának is.

Nigella?

Igen, Nigella.

JA! JA! Nigella!

Úgy bizony.

Német karattyolás felkiáltó hangsúllyal a végén.
Nyugodj meg, ember! Kezdesz közönséges lenni. Nigella valóban fejedelmi delnő, ám ne feledd, hogy a színpalack mögött sebzett, magányos szív dobog, hiszen pompás séfünk egy elmebeteg zsidó markában vergődik. Ja, felejtsd el, hogy valaha is kiejtettem a számon a „zsidó” szót! Nem szabadott volna, a származásnak semmi köze a történethez, és a kijelentésem különben is elég rosszul hat ebben a környezetben. Tegyük hát úgy, mintha meg sem hallottuk volna. Ám mindez nem változtat a lényegen: Nigella az egész világnak vigaszt nyújt pompás receptjeivel. Ám őt ki vigasztalja meg, Bader? Na? Ki vigasztalja meg Nigellát?

Német karattyolás.

Nem válaszoltál a kérdésemre.

Német karattyolás kérdő hangsúllyal.

Hogy megfoghatod-e a kezem? Felejtsd el.

Milyen volt a kirándulás?

Nem rossz.

Akarsz róla beszélni?

Nincs sok mondanivalóm. Odafelé sílifttel mentünk, utána leereszkedtünk.

Beszélgettetek?

Bader hosszan szónokolt a háborúról, de ez csak sejtés részemről. Amennyire tőlem telt, próbáltam őt követni.

Megneveztettétek egymást?

Ilyesmire nem emlékszem.

Kár.

Viszont vett nekem fagyit.

Tényleg?

Nagy adagot.

De jó!

Amúgy a végén megtaláltuk a közös hangot. Kiderült, hogy van egy közös érdeklődési területünk.

Micsoda?

Nem vagyok biztos benne. Azt hiszem, az étel, de lehet, hogy valami más volt.

Micsoda?

Nem mondom meg.

Nem mondd meg?

Nem.

Nina!

Mi van?

Sikerült kapcsolatba lépnem a hüllőagymal!

Micsoda?

A hüllőagymal.

És?

Rendkívüli élmény volt, kissé valószínűtlen, de ugyanakkor minden ízében valóságos, akár a színház, már ha érted, mire gondolok.

Aha.

Meséljek róla?

Ha akarsz.

Szokásom szerint a színdarabomon merengtem, ami azt illeti, épp mindenáron le akartam jegyezni egy rendkívüli jelentőségű gondolatot, mikor mozgást észleltem a szemem sarkából.

Aha.

Az agyam elkezdett jeleket kibocsátani, nem tudom, mi ezeknek a pontos neve, de bizonyára felszabadult a szervezetemben valamilyen anyag, például szerotonin, dopamin vagy adrenalin. Egyfajta villámcsapásszerű, meleg áramütést éreztem a homlokomban és a gerincoszlopomban, az izmaim megfeszültek, a bal karomat magam elé kaptam, és úrrá lett rajtam a pánik.

Jézusom!

E pillanatban mozgást észleltem.

Hol?

A teazacskó végén lógó márkajelzés volt, ami általában Lipton feliratú, ezúttal azonban az virított rajta, hogy Teekanne Liebesfrucht.

Értem.

A cédula ütemesen himbálódzott a csésze oldalán, ám az agyam nyilván azt hitte, olyan pókot lát, melynek csípése veszélyes, így felkészült a rovar elpusztítására. Élet és halál ura voltam, fel tudod ezt fogni? Uramisten!

Vagy én, vagy ő.

Milyen drámai!

Ugye? Színház volt a legjavából! Elnézést, ha újra meg újra elismétlem ezt, de valóban felért a legnagyobb színdarabokkal.

Jó ég!

Nina, muszáj feldolgoznom a történeteket. Teszek egy kört, rendben?

Hát persze.

Szeretnék egy emelvényt.

Aha.

Gazdagon díszítve páfránnyal.

De hát épp most volt születésnapod.

Jó, jó, csak azért mondom, hogy jövőre ne kelljen azon törnöd a fejed, mit vegyél nekem.

Ja, értem.

Az emelvény legyen körülbelül ilyen magas, és a rajta elhelyezett páfrány ilyen széles.

Rendben.

Az íróasztalomtól jobbra, az ablak előtt fog állni.

Egyébként hogy jutott eszedbe?

Nem is tudom.

Meg ne ismételd még egyszer!

Mit?

Hogy nem is tudod.

De ha egyszer így van!

Nagyon is jól tudod, miért gondolkodtál rajta. Ez csak egy módszer arra, hogy lezárd a beszélgetést, hogy újra a gondolataidba merülhess.

Feladom.

Szóval akkor miért foglalkoztat az emelvény meg a páfrány?

Számtalan színházi embert ábrázoló fotót láttam, amelyen az ünnepest páfránnyal befuttatott emelvényen feszített. Színészek, rendezők, dramaturgok, mindenki emelvényen állt, míg méltatták. Még Darwin is.

Darwin?

Igen.

Volt egyáltalán valami köze a színházhoz?

Nézőpont kérdése: az evolúció maga is színháték.

Azért ez így nem igaz.

Dehogynem. Légy nyitottabb!

Hagyjuk. Szóval szerinted a páfránnyal futtatott emelvény elválaszthatatlan a színháztól?

Inkább úgy mondanám, a két dolog feltételezi egymást.

Eszerint a páfrány meg az emelvény nem létezhet színház nélkül?

Ez fordítva is igaz.

Fordítva is?

Így van. Most hirtelen milyen nyilvánvalónak tűnik mindez! Hogyan is nem vettem észre eddig ezt az összefüggést? Érthetetlen!

Eléggé szélsőséges gondolat.

Meglehet.

Szélsőséges embernek tartod magad?

Talán. A következő születésnapomig semmiképpen sem várhatok!

Nem?

Minden percben több színdarabbal kapcsolatos ötletet semmisül meg!

Márpedig így képtelenség élni!

Úgy bizony. Örülök, hogy ennyire megértő vagy. Ellenedre lenne, ha magam szerezném be a páfránnyal befuttatott emelvényt?

Dehogy.

Lehet vajon ilyesmit kapni Vegyes Templomhajóban?

A város neve nem Vegyes Templomhajó!

Telemann!

Igen?

Beszélsz álmodban.

Mi?

Nem hagysz aludni.

Beszéltem volna?

Igen.

És mit mondtam?

Na, mit gondolsz?

Nem tudom.

Ezt a választ nem szeretném többet hallani.

Honnan tudjam, mit beszéltem? Hiszen aludtam!

Egy másik nőről motyogtál valamit.

Tényleg?

Igen.

Kiről?

Az nem derült ki. Meg akartad menteni őt, erősködtél, hogy segítened kell rajta.

Ilyet mondtam volna?

Igen.

Nos... veled álmodtam.

Nem hinném.

Pedig ez a színtiszta igazság. Csak tudom, hogy ki szerepelt az álmodban, nem?

Engem akartál megmenteni?

Igen. Valaki elrabolt.

Kicsoda?

A németek.

Miféle németek?

Valami színházi népség. Nem nyerték meg a tetszésemet, mire elragadtak tőlem, én pedig kimentettek a karmaik közül.

Jó ég, micsoda bátorság!

Még jó hogy!

Visszafeküdjünk?

Rendben.

Telemann nem tud elaludni az epizód után. Ez meleg helyzet volt, többé nem kockáztathat meg egy lepleződést! Költözzön külön hálósobába? Alaposan meg kell tervezni ezt a húzást, nehogy Nina megsértődjön. Majd a színházra fogja: a gondolatai most már éjjel-nappal szünet nélkül zakatolnak, kényszerítik őt, hogy azon nyomban felkapcsolja a lámpát, és lejegyezze a hirtelen támadt ötletet. Előfordulhat, hogy fennhangon deklamál, nevet, zokog majd. Márpedig ez rettenetesen zavarná Ninát, ezzel neki is tisztában kell lennie. A felesége tudhatná, hogy éveken át segítette más dramaturgok munkáját, mentő ötleteket adott, és soha nem kért cserébe elismerést. A tehetsége így parlagon hevert, de ennek vége! Most majd az asztal alá írja őket, a rohadt életbe! Azt hiszik, színdarabot írnak, de most rajta a sor... az istenit!

Telemann ökölbe szorított kézzel a levegőbe bokszol többször egymás után, és azt ismétletgeti: Tyú! Tyú! A színház! SZÍNHÁZ! TYŰ! SZÍNHÁZ! A kurva életbe! SZÍNHÁZ! TYŰ!

Mit művelsz?

Semmit.

Miért ütögeted a semmit?

Már nem ütögetek semmit.

De az előbb még igen.

Lehet.

Van okom az aggodalomra?

Nem hinném.

Ugyanaz vagy, aki voltál?

Többé-kevésbé.

Mit ismételtél hadonászás közben?

Semmit.

Valamit csak mondtál. Hallottam.

Nem fontos.

Szerintem épp ellenkezőleg.

Azt mondtam: színház.

Színház?

Igen.

Telemann, te javíthatatlan színházrajongó vagy.

Így van.

Imádod a színdarabokat, ugye?

Igen.

Mikor kezded írni a magadét?

Nemsokára.

Figyelj csak, eszembe jutott valami!

Micsoda?

Már jó ideje nem feküdtünk le egymással.

Tényleg?

Igen.

Aha.

Részemről azt gondolom, ha tényleg nagyszerűen nyaralnánk, már biztosan csináltuk volna párszor.

Szóval szerinted ez nem a nyaralások legjobbika?

Dehogynem.

De hiányzik belőle valami.

Így van.

Mit gondolsz, hányszor kellett volna csinálnunk?

Úgy másfél tucatszor.

Hozzávetőleg?

Igen.

Én igenis élvezem a szünidőt!

Én is, de azért tudnék rajta javítani.

Óvakodjunk attól, nehogy túl magasra tegyük a mércét az étellel szemben.

Nem hinném, hogy olyan nagy kérés volna ez.

Ha túl nagyok az igényeid, könnyen csalódásban lehet részed.

Nem vagyok nagyigényű.

Meg kell tanulnod örülni az apróságoknak, Telemann.

Az is apróság, ha szeretkezem veled.

Üres duma.

Mi lenne, ha most nekiállnánk?

Minek?

Amiről az előbb beszéltünk.

Miért, beszéltünk valamiről?

Igen.

Ja, tudom már! Inkább ne.

Ugyan miért?

Csak.

Szerintem igenis jó ötlet lenne.

Nem hinném.

Miért nem?

Telemann... igazán nem szívesen mondom ezt...

Mi a baj?

Kezdek allergiás lenni.

Allergiás?

Igen.

De mire?

Rád.

Hogyan?

Tartok tőle, hogy Telemann-allergiám van.

Kifejtenéd?

Múlt héten, miután elalvás előtt megsimogattál, a combom hátulja tiszta kiütés lett. Az utóbbi napokban a bőröm kivétel nélkül bepirosodott, ahol hozzám értél. Például mikor tegnap este megérintetted a karomat, azután, hogy megjegyezted, szépnek találod a szemüvegemet a vastag üveg ellenére, majd

megsimogattál, mintegy nyomatékosítva, hogy a kijelentéssel kedveskedni akartál.

Tényleg?

Tiszta piros a helye. Látod?

Ez örültség, Nina!

Talán nem is annyira, mint gondolod. Hiszen a kiütés valóságos.

Már nem szeretsz?

Ez nem szeretet kérdése. A testem próbál üzenni valamit.

És te hallgatsz rá?

A testem tudja, amit tud.

Biztos vagy benne?

Hát persze. A testünk jobban tud nálunk bizonyos dolgokat.

Az én testem azt üzeni, hogy szeretkezzünk másfél tucatszor.

Erre viszont az én testem nincsen különösebb tekintettel.

A tiéd mit üzenget?

Még nem tudom.

Bármi is legyen az, nem lehet valami ígéretes a kapcsolatunkra nézve.

Valóban.

Lehet, hogy nem tisztálkodtam megfelelően főzés után. Hiszen Nigella rengeteg egzotikus fűszert használ. Talán a tested nem viseli el a fűszerek emlékét, mikor hozzád érek.

Telemann, nem a fűszerekkel van a gond, hanem veled.

Azért ebben ne legyél olyan biztos.

De az vagyok.

Nem!

Egyébként az ő hibája az egész.

Kiről beszélsz?

Nigelláról.

Tessék?

Teljesen megbabonázott!

Mi?

Az ő hibája.

Féltékeny vagy Nigellára?

Nem. Csak nem bírom őt.

Azért, mert nagy melle van, mindig vidám, és szereti a finom falatokat?

Szerintem elkívánkozol mellőlem, és Nigella rávette a testedet arra, hogy termeljen ki egy olyan anyagot, ami tisztítólag hat rám.

Miről beszélsz?!

Ezt gyanítom.

Hiszen esélyem sincs arra, hogy valaha is megkap-hassam őt!

Na tessék, szóval akarod őt.

Ez nem igaz! Az élet nem így működik.

Akarod őt!

Persze hogy akarom őt bizonyos szinten. De ennek semmi köze a valósághoz! Ha nem lennél a felesé-gem, szabad lennék, független és Nigella számára vonzó férfi, és ha egyszer csak kopogtatna az ajtó-mon, és felajánlna nekem, nem mondanék ne-met, bevallom, kapva kapnék az alkalmon. De lásd be, inkább nem tűnődöm sokat ezen a lehetősé-gen, nem latolgatom, mit is tennék, ha bekövet-kezne.

Ez önámítás a részedről.

Nem is.

Dehogynem!

Nina, helló!

Nekem ne hellózz, ez csak hatalmi fogás! Lekezelően hat.

Mi?

Ne hellózz!

Azt mondok, amit akarok! Nigella Londonban lakik az Eaton Square-en, a háza megér vagy 70 millió norvég koronát. A világ egyik legismertebb sztárséfje, és Anglia egyik leggazdagabb emberének a felesége. Ezzel szemben te meg én itt vesztegünk Dél-Németországban, a náci ideológia bölcsőjében...

Ne emlegesd nekem a náci ideológia bölcsőjét!

Azt mondok, amit akarok, bassza meg! Ha hellózik, hellózok, és ha kedvem szottyan rá, hogy a náci ideológia bölcsőjét emlegessem, ebben sem akadályozhat meg senki!

Nem ártana tekintettel lenned az érzéseimre.

Befejezhetem?

Hát persze.

Azt akartam mondani, hogy te meg én meglehetősen hétköznapi emberek vagyunk, te tanítasz, én színházi ember vagyok...

Dramaturg vagy, ennyi!

Lehet, de épp most... mindegy, a lényeg, hogy egyikünk sem mesevilágban él, hanem ugyancsak keményen dolgozunk, átlagos méretű házban lakunk, van három gyerekünk, a szabadságunkat töltjük, és mikor megkérdezem, akarsz-e velem szeretkezni, előállsz egy eszelős történettel, hogy mennyire irritálom

a bőröd, és hogy Nigella ösztönzésére a testem ellenanyagot termel ki, hogy ne kívánj engem. Hiszen itt vagyok veled, Nina, itt, Vegyes Templomhajó kel-
lős közepén!

A város neve nem Vegyes Templomhajó!

Helló! Te hallod, miket hordasz itt össze?
Ne hellózz.
De felfogod a saját szavaidat?
Még jó hogy!
Teljesen megőrültél. Nem akarlak elhagyni!
De igen. Fel-alá mászkálsz, a távolba meredsz, és mikor megkérdeszem, min jár az eszed, azt feleled, a színházon.
De ha egyszer így van!
Hazudsz.
Nem!
Akkor lássuk, mit írtál eddig!
Micsoda?
A nyaralás során meddig jutottál a színdaraboddal?
De...
Csak semmi de!
Nem írtam sokat.
Látni akarom.
Viszont sokat elmélkedem. Ízlelgetem a szavakat, néha lejegyzek pár ötletet, egy vezérmotívumot. Mivel mindig mások írásaival dolgozom, ritkán töprenghetek zavartalanul a saját ötleteimen – itt végre nyugtom van. Egész nap csak a darabomat tervezgetem. Például akkor is, mikor belevágtunk ebbe a vitába vagy beszélgetésbe, vagy mibe... mégis mit gondolsz, min merengtem?
A színdarabodon?
Na látod!
Látni akarom, mit írtál.

Mit jelentsen az, hogy Oroszország?
Ezek csak jegyzetek, Nina!
Jó. De miért Oroszország?
A jelentését kérded?
Igen.
Nehéz ezt szavakba önteni.
Azért csak próbáld meg.
Nem jelent semmit.
Semmit?
Az égvilágon semmit.
Akkor miért írtad le?
Nem is tudom. A tudatalattim parancsolta talán.
Felhasználad valamire?
Majd meglátjuk. Talán párosítom egy másik ötlettel,
és lesz belőle valami.
Amiből aztán színdarabot írsz?
Ez a terv.
Mit jelentsen az, hogy náci csecsebecse?
A fasiszta dísz tárgyak, mint tudjuk, errefelé rendkívül
népszerűek, Baderék háza csak úgy hemzseg tőlük.
Szóval szerinted Baderék náciak?
Nem.
Pedig náci dísz tárgyakat őrizgetnek.
Igen. Illetve... valóban feltűnően sok itt a dísz tárgy.
De ők elsősorban csecsebecseként tartják számon
ezeket a tárgyakat, nem igaz?
Természetesen.

Eszerint nincsenek tisztában vele, hogy náci dísz-
tárgyakat bújtatnak?

A lelkük mélyén szerintem tudják.

A JAVÍTANI szót csupa nagybetűvel írtad?

Amint látod.

Aláhúztad, és nyilat húztál egy másik szó felé. Mi áll
itt tulajdonképpen, klíma vagy Kína?

Kína.

Szóval úgy érted, hogy Kínát megjavítani?

Igen.

Ez itt micsoda?

Kosztüm.

Kosztüm?

Igen.

Szerintem az Oroszország csak titkos kód Nigellára.

Mi?

Mindkettő hosszú szó.

Nina, te félrebeszélés! Komolyan mondom.

Ne tereld el a szót! Mindkettő hosszú, na ezt hogy
magyarázod meg? Izgatottan várom!

Nem egyformán hosszúak. Oroszország tizenegy
betű, Nigella hét.

Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc,
tíz, tizenegy. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét.
Tényleg.

Valóban azt gondolod, kényszeresen Nigella nevét
írogatom mindenhova titkosírással?

Igen. Ezek szerint Oroszország nem titkos kód?

Nem használok semmilyen kódot. Helló!

Nekem te ne hellózz!

Szóval ennyit sikerült írnod az utóbbi két hétben?
Nagyjából, de ez csak a jéghegy csúcsa. A felszín alatt
több köbkilométernyi szabad szemmel nem látható
gondolat forrong.

Telemann, ez nem valami sok.

De színdarab lesz belőle!

Elég sovány termés.

Fogalmad sincs róla, miről beszélek! Ez a színház
alapköve, erre építem fel a drámát.

Ez semmi, Telemann. Semmi!

Színházat teremtek!

Nem.

Az az igazság, Nina, hogy nem is sejtéd, mi a színház
lényege. Akkor sem ismernél fel egy színdarabot, ha
meztelenül mutogatná magát előtted, és a mellét
verné, hogy ő igenis egy színdarab.

Allergiás vagyok rád, Telemann!

Semmit sem tudsz a színházról!

Allergiás vagyok. Nézd csak! Kiütéses leszek, ha csak
hallgatlak téged.

Semmit nem tudsz a színházról!

Viszont allergiás vagyok rá.

Papa?

Igen?

Ha elefántok lennénk, ötfős elefántcsorda lennénk.

Igen.

Furcsa belegondolni, nem?

De igen.

Képzeld csak el, papa!

Nos igen. Okos fiú vagy, Berthold.

Bader csak olyan tyúktojást eszik, melynek tojója látta a havas hegycsúcsokat.

Aha.

A Schneeberger-tojás híve.

Oké.

Szépen hangzik, ugye?

Igen.

Szimpatikus dolognak tartod?

Feltétlenül. Akkor szeretkezünk?

Most nem.

Esetleg később?

Rendben.

Velünk tartasz a Zugspitzére?
Már megint oda zarándokoltok?
Igen. Heidi kicsit megsértődött, amiért legutóbb nél-
küle másztuk meg, ezért most mindhárom gyereket
elviszem. Egyébként Bader is jön.
Bader is?
Igen.
Azt hiszem, inkább maradok.
Hát jó.
Cigarettazni fogok, és a színdarabomon elmélkedem.
Rendben.

Abban a pillanatban, hogy Nina meg a gyerekek kiteszik a lábukat a házból, elérkezik a Telemann-idő. Az eljövendő kor ünnepelt drámaírója egy pohár vörösborral és jegyzetfüzettel felfegyverkezve bezárkózik a mosdóba, ahol gondolatai immár békében keringhetnek a színház körül. Nina fogkeféje halkan berreg a háttérben. Még hogy írni! A rohadt életbe, majd megmutatja Ninának, ki az úr jegyzetelésügyben! Hogy mer egyáltalán véleményt nyilvánítani az ő jegyzeteiről! Hogy mi mit jelent, meg milyen keveset írt! Telemann önkéntelenül is felkacag. Micsoda szemtelenség! Micsoda hallatlan pimaszság! Telemann! Odabent vagy?!

Mi?!

Kinyitnád?!

Azt hittem, elmentetek!

Elindultunk, de Bertholdnak pisilnie kell!

Vagy úgy.

Kinyitnád az ajtót?!

Nem!

Miért nem?!

Mert jómagam is a vécén ülök!

Sokáig?!

Nem!

Mi ez a zaj odabent?!

Nincs itt semmilyen zaj!

Tessék?!

Nincs itt semmilyen zaj!
 De igen!
 Nem!
 Csak nem az elektromos fogkefém?!
 Nem!
 De igen! Engedj be!
 Nem!
 Engedj be!
 Nina, hallucinálsz!
 Mi?!
 Tréfát űz veled az allergiád! Csupán te hallasz hangokat!
 Bertholdnak vécére kell mennie!
 Keressen magának másikat!
 Hogy mondtad?!
 Azt mondtam, keressen magának másik vécét!

Szűzanyám. A Telemann-idő eljövetele ellenére még a mosdóban sem hagynak békét neki! Hova tart ez az ország? kérdezi Telemann. HO-VA TART EZ AZ OR-SZÁG? Leírja a szavakat, és kedvtelve mustrálgatja az új vezérfonalat. Most már igazán közel jár hozzá, hogy valódi színházat teremtsen! De mit is takarnak ezek a szavak tulajdonképpen? Hiszen az ország szóval nem Németországra, nem is Norvégiára céloz, sokkal inkább a családra vagy a szituációra, még inkább az állapotra, melyben jelenleg ő maga és a színház leledzik. A benne élő színház állapotára gondol. A benne élő színház. Ez jó. Hova tart ez az ország? Jó lenne címnak? Van egyáltalán más címötlet? Telemann reszkető kézzel szorítja magához a füzetet. Mert ez a színház: az ország, mely nem ország, ha-

nem átmenet az állapot és a személy között. Ez aztán kétségtelenül színház a javából!

Na tessék, Berthold bepisilt!

Micsoda?!

Csupán közölni szerettem volna veled, hogy Berthold bepisilt, épp mikor elértük Baderék mosdóját. Igazán köszönjük!

Nem gond, szívesen! Jó utat!

Atyaúristen. Hát csoda, hogy a színház nem tud megújulni, és a végét járja? A jelen körülményeket tekintve meglepő, hogy egyáltalán születnek még jó színdarabok. Bár igaz, ami igaz, ne is legyen könnyű az írás! A színház legyen felkavaró; hiszen elsődleges feladata, hogy fájdalmat okozzon. A szerzőnek, a rendezőnek és a nézőnek is. Ha csak az egyik lányszemre van jótékony hatással, nem is nevezhető színháznak, ebben az esetben csupán kimerevített élőképről beszélhetünk. Hogy fáj az előadás? Ezt kellene kontrollkérdésként feltenni a nézőtérrel kiáramló seregeknek. Igen, a színháznak kérdezőbiztosokat kellene alkalmaznia erre a célra, akik jól irányzott horogütéssel nyomatékosítanák a kérdést. Így kiszűrhetnénk a férgesét, akik csak azért jöttek, hogy fehérbort kortyolgassanak, és megvillantsák ezüstróka bundájukat. Le velük!

A fogkefe halkán berreg, Telemann erősen a papírra nyomja a toll hegyét. Tart tőle, hogy Nina visszatérhet. A kilincs felé pislant, kortyol egyet a borból, feszülten fülel, de egy pissenés sem hallatszik. Újra a papírlapra vándorol a tekintete: úton van-e már a re-

mekmű? Idegrendszere közvetít-e impulzusokat az agy bizonyos területeiről az ujjizmok felé? Telemann biztos benne, rövid időn belül betűk rajzolódnak ki a tollhegy nyomán. A kérdés, hogy mely betűk lesznek azok, és milyen sorrendben követik egymást. Hiszen betűket írni bármelyik félnótás tud! Telemann a papír fölé hajol, valami hirtelen megindul benne, a golyóstoll hegye ide-oda görög, és Telemann írni kezd, úgy bizony! A színpad mezítelen, üres, írja. Csak a plafonról lógó villanykörte világítja be. Egyébként a színpad nem tökéletesen üres, a körte fényénél konyhabútort láthatunk, teszi hozzá Telemann. Mondhatnók, a színpad mezítelen, tekintve a konyhabútortól, helyesebben szólva a konyhapulttól és a villanykörtétől. Ez minden. A színen egy nő jelenik meg. Szőke-e vagy barna? Barna hajú, írja Telemann, és magas. Azon tanakodik, van-e rajta ruha vagy nincsen. Miképp maradhatnánk hűek a színház lényegéhez, mondhatni legigazabb énjéhez? Telemann a hirtelen megvilágosodás hevében, melynek során egyé olvad a színház eszméjével, megragadja a helyes választ: A NŐ NEM VISEL RUHÁT. Nem lehet másképp! Telemann érzi, hogy drámaírói léte során először óriási horderejű igazsághoz közeledik. A meztelen nő kinyit egy üveg bort, és tölt magának. Jókorát kortyol a pohárból. Keresgélgni kezd a konyhapult alatti szekrényben, négykézlábra ereszkedve kutat a tepszi után. Ugyan MERRE lehet? Még jobban belemászik a szekrénybe, a dereka hullámszik, még beljebb nyúlik, na végre, meglett, most a nő a pult fölé görnyed, lábujjhegyen nyújtózik előre, és végül a tepsit a pult túlsó végébe

helyezi, írja Telemann. Utána újra leguggol, ezúttal tálat vesz elő, egy zöld műanyag tálat, majd egy szintén zöld merőkanalat, és a jégszekrény felé hajol. A hűtőben csokoládékrém pihen, a hűvösben megszilárdult, még mindig puha, formálható, de nem folyékony, lassan ömlik a tálból, épp, mint egy gleccser, illetve annál azért kicsit gyorsabban, írja Telemann. A nő görnyedt háttal szinte eltűnik a hűtőben, csak hullámozó derekát látjuk, a krém a hűtő a legmélyén rejtőzik, most végre eléri, így, a konyhapult-ra vele! Szemmel láthatóan még mindig hiányzik valami, átkutatja a fiókokat, szekrényeket, hol lehajol, hol felpipiskedik, de mindhiába, akármi legyen is az, nem találja. Tanácstalanul kortyol egyet a borból, nem tudja, mitévő legyen, írja Telemann. Csak álldogál, és vele együtt vesztegel a színdarab is, márpedig ezt nem hagyhatjuk, valaminek történnie kell! Valakinek jönnie kell! Jöjjön hát egy férfi! Színre lép egy férfi. Ugyan ki lehet? Hasonlít valakire – Telemannra hasonlít, szinte a megtévesztésig. Van-e rajta ruha vagy nincs? Telemann zavarba jön. A férfin van ruha, írja. Lenge alsónadrágot visel, semmi más. Jó napot!

Jó napot! Elnézést, hogy ilyen bárdolatlanul magára török, de az ajtó nyitva állt, és azt gondoltam, illene megkérdeznem, segíthetek-e valamiben.

A lehető legjobbkor érkezett.

Nagyszerű!

Nem találok a mérőszalagot.

A mérőszalagot?

Már mindenütt kerestem, teljesen nyoma veszett.

Milyen bosszantó!

Az bizony. Ugyanis 19-20 centiméter hosszú csokoládétortákat szeretnék sütni, de ugyan hogyan, ha nem tudom lemérni őket?

Micsoda lehetetlen helyzet! Kiugorjak venni egy mérőszalagot?

Nem, köszönöm.

Rendben.

Jobb lenne, ha ketten kisütnénk, mégis milyen hosszú lehet az a 19-20 centiméter.

Értem.

Telemann itt elakad. Kortyol egyet a pohárból, a bort sokáig, lassan forgatja a szájában, kételkedve ízlelgeti. Mégis mi a fenét írogatok? Színdarabként kezdődött, és jó ideig a színház törvényeinek megfelelően alakult, ám most attól tart, valami teljesen más lesz belőle. De hiszen a színháznak rengeteg arca lehet, megmutatkozhat vulgáris oldaláról is. Csak mert nem érez fájdalmat írás közben, még igenis lehet színdarab! Előbb-utóbb majd kibontakozik a fájdalom. Telemann nagyot nyel, most már nincs megál-lás, folytatni kell. Rövid időn belül remélhetőleg úgylis kevésbé vulgáris fordulatot vesz majd.

Van ötlete arra nézve, hogyan mérhetnénk le a 19-20 centimétert?

N... nincs.

Nincs önnél valami, ami pont ilyen hosszúságú?

A nő várakozóan néz a férfira, írja Telemann. Hosszszan tanulmányozza őt. Majd tekintete altestének arra a részére vándorol, melyet eltakar az alsónadrág. A férfi követi a pillantását.

Tudja, hogy...?

Arra gondol, tudom-e, milyen hosszú...?

Igen.

Jó pár éve annak, hogy utoljára lemértem.

Érthető. De hiszen a hossz nem változik.

Valóban nem.

Ellentétben a füllel vagy az orral, ami ugye egész életünk során nő.

Bizony.

Ha pár évvel ezelőtt tudta a hosszát, biztosan most is meg tudja mondani.

19-20 centiméter körül volt.

Épp, mint a csokoládétortáim!

Micsoda különös egybeesés!

Igen. Mielőtt megjelent volna, pont azon töprengtem, milyen nehéz lesz lemérni őket.

Ezt nagyon is el tudom képzelni.

Eszerint a mérőeszköztől függően hol 19, hol 20 centiméter hosszú volt. Erektált állapotban?

Igen... ezt nem árt hozzátennem.

Egészen a tövétől mérte?

Igen, de nehéz megmondani, pontosan hol is van a töve.

Hát akkor próbáljuk meg meghatározni.

Jó.

Egyébként hogy hívják?

Sehogy.

Ez a neve?

Nem szükséges bemutatkoznunk.

Rendben. Elvégre mire való a név? Most pedig nézzen mélyen a szemembe!

Igenis.

Pontosan nem tudom, mi az esete, de ha így helyezkedem, vagy kicsit erre, és ha megfogom és feltolom

a mellemet így, maga felé, és kitolom a hátsóm, izgató hatással vagyok önre?

Hát... igen.

Nagyszerű! De jó! Van ellene kifogása, ha megérintem *ott*?

A világon semmi.

Nézzük csak... ugye tiszta?

Igen, azt hiszem.

Talán mossuk meg kicsit, csak a biztonság kedvéért. Elvégre is ételt készítünk.

Igen.

Kicsit leöblítem a csap alatt, így, és lenyomatot készítek róla a csokoládémasszában, belenyomom, így... még egy kicsit... kész!

Jó.

Nagyon köszönöm a segítségét.

Nincs mit.

A nő azonban nem engedi el a becses szerszámot, írja Telemann. A kezét nézi, és a férfi legnemesebb testrészét. Pillantása találkozik a férfiével. Színház ez, vagy nem? Korai lenne még eldönteni, előbb jöj- jön egy korty bor.

Kicsit elmerengtem.

Mire gondolt?

Arra, hogy most, hogy itt állok, kezemben a hím- vesszőjével, késztetést érzek arra, hogy... be kell val- lanom, hisz én sem vagyok kőből, a tortasütés is vár- hat, szóval...

Igen?

Mi lenne, ha szorosabban fognám, és fel-le mozgat- nám a kezem?

Igen?

Így.

Igen.

Tetszik?

Igen.

Felizgatja?

Igen.

Mi lenne, ha letérdelnék?

Miért is ne?

Észrevette, hogy a fejem körülbelül egy magasságban van a... bizonyos testrészeivel?

Igen.

Mi a véleménye?

Kellemes.

Élvezi?

Igen.

Imádok mindent a számba venni, tudja?

Ühüm.

Nem tehetek róla.

Higgye el, nagyon megértő vagyok.

Elképzelhető, hogy később négykézlábra állok a konyhapulton.

Aha.

Az hogy tetszene?

Jól hangzik.

Vagy inkább feküdjek hanyatt?

Szintén jó ötletnek tartom.

A csokoládékrémet még nem is említettük.

Valóban nem.

Magunkra kenhetnénk... Maga szerint túl sokat beszélek?

Most, hogy így említi... talán.

Cselekedjünk inkább spontán módon?

Jó lenne.

Jó, akkor csak hadd gyönyörködjek benne egy kicsit.

De mondja, mi a helyzet a férjével?

A férjemmel?

Igen.

Felejtsd el.

Nem térhet haza bármelyik pillanatban?

Dehogy. Műgyűjtő.

Értem.

Reggeltől estig műtárgyakat gyűjt.

Vagy úgy.

Ha megtudná, sem izgatná magát.

Gondolod?

Nem érdekli a testiség.

Aha.

De hagyjuk is a férjemet!

Rendben.

Akkor kezdhethetjük?

Kezdjük.

Készen állsz?

Készen.

Telemann?!

Telemann?!

Még mindig odabent vagy?

Kinyitnád?!

Telemann!!!

Német karattyolás a végén kérdő hangsúllyal.

Német karattyolás, Telemann, német karattyolás.

Német kérdés.

Bang! Bang!

Német karattyolás, Krankenhaus?

Hol vagyok?
Ó, Telemann! Végre magadhoz tértél!
Mi történt?
Majd elmondom, most inkább pihenj.
Német karattyolás kérdő hangsúllyal.
Mit mond?
Azt kérdezi, éhes vagy-e.
Nem.
Német vakkantás.
Miért vagyok kórházban?
Nem beszélhetnénk ezt meg később?
Nem.
Rendben. Szóval... rosszul lettél.
Hogyhogy?
Fel kellett törnünk a fürdőszobaaajtót.
Nahát!
Letolt nadrággal feküdtél a földön.
Aha.
Nos... ráélveztél a fogkefére.
Tényleg?
Igen.
Sajnálom.
Tudom.
Bocsáss meg nekem.
Rendben.
Veszek neked új fogkefét.
Ne is foglalkozz most ezzel.

Vagy egy új fogkefejezet biztosan.

Jól van.

Még ma szerzek egyet.

Kösz. Úgy tűnik, nagyon elszabadultak az indulatok odabent a mosdóban!

Színarabnak indult.

Tudom, láttam.

Elolvastad?

Igen.

Szerinted is színarab?

Az eleje legalábbis.

A többi már nem színpadra való, igaz?

Mondhatjuk így is. Az orvos szerint enyhe szélütésed volt.

Szélütésem?

Igen. Az agyfunkcióban beállt ideiglenes zavar.

Kösz, de nagyon jól tudom, mi az a szélütés!

Az orvos azt mondta, megrázó felismerés hatására bárkivel előfordulhat.

Értem.

Most már biztosan felépültél, és hazajöhetsz. Viszont el vagy tiltva a dohányzástól.

Na ne!

Az orvos rendelte el.

Nem szabad hallgatni az orvosokra.

Ugyan már!

Büszkeséggel tölt el a szélütésem.

Aha.

A szélütés maga is színház!

Jó, jó.

Nina?

Igen.

Gyere ide, meglepetésem van a számodra.

Tényleg?

Tessék.

Mi ez, hát csak nem egy – új fogkefefeje?

Mégpedig öt darab!

Nahát, köszönöm szépen!

Csak ennyi bajunk legyen.

Igaz.

Gondolod, hogy el tudod felejteni a történeteket?

Azt hiszem.

Akkor jó.

Őrá gondoltál akkor?

Kire?

Nigellára.

Meglehet. Bizonyos értelemben a színház lényegére koncentráltam, legalábbis jó ideig. Nem önmagam voltam, szerepet játszottam. Hiszen a színházban az ember jelmezbe bújjik.

Én ezzel szemben meg vagyok győződve róla, hogy igenis önmagam voltál.

Gondolod?

Igen.

Hát jó.

Mit keres ez a karóra az éjjeliszekrényemen?
Milyen óra?
Ez a nációra.
Fogalmam sincs.
Na persze! Nem ajándékba szántad nekem?
Nem.
Rendben.
Miért nevezed nációrának?
Mert hajszálpontosan jár, és csecsebecseformája van.
Vagy úgy.
Mit keres itt nálam?
Talán Baderé.
Bader egy személyes holmija heverne hát az éjjeli-
szekrényemen?
Úgy tűnik.
Mi lehet ennek az oka?
Halványlila gőzöm sincs.
Járt idebent?
Mintha azt mondta volna, hogy ellenőrzi a kazánt.
De hiszen az a pincében van!
Tényleg.
Rádadásul meleg nyár van.
Így igaz.
Ennek az egésznek se füle, se farka!
Valóban.
Van valami, amiről szeretnél velem beszélni?
Nem igazán.

MICSODA? Lefeküdtél Baderrel?!

Képzeld, igen.

A hátam mögött?

Nehéz lett volna másképp.

Ez egyszerűen felháborító!

Gondolod?

Igenis gondolom!

Oké.

Elég baj az, hogy lefeküdtél valakivel, de hogy ráadásul ezzel a tökfej Baderrel... hát ez igazán felbőszít!

Megértelek.

Idebent történt?

Nagyrészt.

Nagyrészt? Te jószágos ég! Tehát nem csak egyszer csináltatok?

Ez számomra is elég homályos.

Mégis hányszor feküdtetek le?

Nem tudom.

Hányszor?!

Talán hétszer.

Hétszer?

Vagy talán inkább egy tucatszor. Várj, talán még annál is többször.

Úgy másfél tucatnyi alkalommal?

Úgy hiszem.

A rohadt életbe, Nina! Egyszerűen nem bírom elhinni, hogy lefeküdtél Baderrel!
Megerítelek. Hagyj időt magadnak.
De miért éppen Bader, az a vén disznó?!
Nem sokkal idősebb nálunk.
Dehogynem!
Nem! Egyébként is, nem az életkor számít.
Akkor mi?
Nem is tudom. Bader meg én... egyazon nyelvet beszéljük.
Igen, ugyanazt a mocskos nyelvet!
Telemann, kérlek, nyugodj meg.
Nácinyelv!
Nyugi.

Min tépelődsz, Telemann?
Hogy min?
Igen.
Azon, hogy elmehetsz te a fenébe!
Megértem, hogy fájdalmat érzel.
Fájdalmat? Eridj a pokolba!
Nem megy.
Nem megy?
Nem.
Mert?
Mert a pokol nem létezik. Üres szó csupán.
Úgy értem, látni sem akarlak.
Értem. Soha többé, vagy csak egy időre?
Végeztél Baderrel?
Azt hiszem, még nem egészen.
MIT JELENTSEN EZ?
Nem tudom.
MIT JELENTSEN EZ?
Még magam sem tudom. Szükségem van egy kis ma-
gányra, hogy nyugodtan gondolkodhassak.
Atyaisten, Nina, nem vagy már 17 éves!
Nem biztos. Szerintem bizonyos értelemben vala-
mennyi tizenévesek vagyunk, ugyan mi a rossz
ebben?
Hallani sem bírom a szövegedet! Elköltözöm!
Elköltözöl?
Keresek egy kiadó szobát a belvárosban.

Most? A családi nyaralás kellős közepén?

Igen.

És mi lesz a gyerekekkel?

Felváltva leszünk velük – mint a többi elvált szülő.

Kinél legyen a kocsí?

Nálad.

Szia, én vagyok.

Szia.

Hogy vagy?

Minden oké. És nálad?

Nálam is. Mit csináltok?

Elkísértük Heidit a teniszpályára. És te?

Írok.

Nagyszerű.

Igen.

Jól érzed magad a Bahnhofstrassén?

Persze. Nagy errefelé a nyüzsgés, állandóan zajlik az élet. Vagy legalábbis majdnem mindig.

Örülök.

Szoktál találkozni Baderrel?

Hű, óriási lesz a telefonszámla!

Tényleg.

Majd még beszélünk.

Jó, szia.

Szia, megint én vagyok.

Szia.

Arra gondoltam, együtt ebédelhetnénk.

Mi már ettünk.

Értem... szóval... már ettetek?

Igen.

Akkor leugrom a Bahnhofstrasséra valami gyorskajáért.

Rendben.

Óriási a választék.

Abban biztos vagyok.

Utána folytatom az írást.

Jó ötlet.

Egészen belejöttem.

Nagyszerű.

Akkor szia.

Szia.

Szia, megint én vagyok.
Épp indulok a gyerekekért.
Pont erről akartam veled beszélni.
Tényleg?
Nincs kedvük veled lenni.
Vagy úgy.
Igen.
Talán te...?
Nem, Heidi a főkolompos. Nagyon a szívére vette,
hogy elköltöztél.
Ez csak természetes. Remélem, elmagyaráztad neki,
miért döntöttem így.
Jobb, ha nem tud róla.
Na jó, most már állj le, Nina! Helló!
Nekem te ne hellózz!
Szóval inkább tegyünk úgy, mintha én lennék a hi-
bás, hiszen én költöztem el?
Csak annyit mondtam, hogy a gyerekeknek nincs
kedvük átmenni hozzád.
Meg akarsz fosztani a jogaimtól!
Telemann, kicsit vegyél vissza, jó?
Ismerhetsz már, jól tudod, hogy nem adom fel! Ál-
modozz csak a közös gyámságról, egyedül fogom
őket nevelni! Kizárólag én gondoskodom majd ró-
luk, te meg majd látogathatod őket minden második
hétfvégén és minden harmadik szerdán!
Nyugodj már meg.

Nyugodj meg te!

Adj időt nekik, meg kell szokniuk az új helyzetet. Ez hosszú folyamat.

Nagyon szkeptikusan viszonyulok a folyamatokhoz.

Ez nem változtat a tényeken.

Gyűlölöm a folyamatokat!

Figyelj csak, mi lenne, ha csinálnánk valamit együtt,
mind az öten?

Azt hittem, a gyerekek látni sem akarnak engem.

Beszéltem velük.

Értem.

Szükségük van rá, hogy lássák, szót értünk egymással.

Vagy úgy.

Hogy normális a viszonyunk.

Persze.

Együtt ebédelhetnénk.

Rendben van.

Semleges terepen találkozzunk.

Ugyan miféle semleges terepet találhatnánk Vegyes
Templomhajóban?

Nagyon jól tudod, mire célzok.

Nagyon jól tudom, mire célzol.

Mamának szüksége van egy kis egyedüllétre. Ezért költöztem el.

Hogyhogy egyedüllétre? És akkor miért papa költözik el, miért nem te?

Magyarázd meg neki.

Szeretnék kicsit nyugodtan gondolkodni, Heidi.

És akkor nem megy, ha papa itt van?

Nem.

De miért? Én nagyon is sokat töpregek, akkor is, ha papa itt van.

Jól van, Heidi!

Ezt te nem értheted. Jobb, ha nem veszel részt a vitánkban.

Akkor csak nézzem csöndben, ahogy egymástól külön töltitek a nyarat?

Igen, jobb lenne.

Elég fura lenne.

Oké. Azt hiszem, fácánt kérek.

Jellemző.

Ezt hogy érted?

A fácán háromszor annyiba kerül, mint a többi étel, ott áll az étlapon, nézd csak meg, a fácánt extra magas áron kínálják!

Ezek szerint mégiscsak értesz kicsit németül?

Igenis értek, és ha jól sejtem, márpedig ismerlek, mint a rossz pénzt, természetesnek veszed, hogy közösen fizessük ki a méregdrága fácánt, bár én

csak egy pár virslit eszem savanyú káposztával hat euróért.

Elvégre is egy család vagyunk.

Felejtsd el, hogy kifizetem a fácánt!

Telemann, szedd össze magad.

Én szedjem össze magam? A kurva életbe, nem költöm a pénzemet méregdrága fácánsültre!

Papa, költözz vissza!

KURVÁRA NEM FIZETEM KI A FÁCÁNSÜLTEDET!

Én vagyok.

Szia.

Sajnálom, hogy annyira begurultam.

Oké.

Nekem sem könnyű.

Elhiszem.

Tudsz aludni?

Elég jól. És te?

Sokat hánykolódom.

Miért?

Állandóan a színházon jár az eszem, és mikor már elviselhetetlen a feszültség, megiszom egy sört a Bahnhofstrassén.

Aha.

Meg írok.

Hiszen annyit erősködtél, hogy írni akarsz!

Igaz.

Nézd a napos oldalát!

Jó. Szoktál találkozni Baderrel?

Hű, ez nagyon drága hívás lesz!

Értem.

Jó éjt.

Jó éjt.

Telemann nem ír semmit. Állítja ugyan, de nem ír, csak egy helyben toporog. A válóper brutális lenne – szinte már színház! Minden hirtelen változás színház. Próbálja a változást nem átültetni a gyakorlatba: sörözik, Nigella után epekedik, megesik, hogy hajnali fél négykor nekilát megsütni a Nigella-féle csokis-mézes süteményt (oszd el a marcipánmasszát hat egyenlő részre, majd formálj belőlük kerekded, ovális cipókat, melyeknek mindkét vége kicsúcsosodik). Hét nap alatt hét kilót hízott.

Szüntelenül maszturbál. Nem különösebben büszke rá, de nem is szégyenkezik miatta. Bizonyos értelemben a maszturbálás is színház. Telemann szerint minden elnyomott jelentés színház, vagy azzá lesz. Mindig úgy kezdi, hogy előlről elolvassa készülő színdarabját. Azzal ámítja magát, hogy dolgozik a szövegen, kihúzza pár sort, finomít a megfogalmazáson. Azután szépen elréved – a darabbeli dús idomú nő köti le a figyelmét, és a munka újra meg újra kudarcba fullad. Sokkal többet önkielégít, mint illene egy vele egykorú férfinak. Bárcsak inkább a színdarabírásban mutatkozna meg a benne szunnyadó állati erő! Micsoda lehetetlen helyzet! Hiszen a színháznak pont az állatra van szüksége, a zabolázhatatlan fenevadra! Amely alszik, ha álmos, eszik, ha éhes, előtör, amikor csak akar, és ha ebben meg akarják akadályozni, azonmód ellenfele torkának ugrik.

Telemann színdarabja nem fogja századszorra is elmesélni, miként akadályozza a család az egyén kibontakozását, nem elemzi, mennyire elidegenít a technológia, vagy hogy mennyi perverzió lappang a kispolgári lét felszíne alatt. Telemann színdarabja nem ostoba bohózat, hanem maga az ősergia, az életet is veszélybe sodró elemi erő. Az bizony, rohadatul az!

Telefoncsörgés.

Szia, én vagyok.

Szia.

Mit csinálsz?

Írok.

Nagyszerű.

Meg azt mérlegelem, leugorjak-e a sörözőbe. Szerdánként nácikvíz van terítéken.

Gyerekes vagy.

Hát persze.

Viszolygok az infantilizmusodtól!

Ezek nagy szavak.

A Telemann-féle gyermetegségre vagyok allergiás.

Gondolod?

Igen.

Értem. És te mit csinálsz?

Épp lefektettem a gyerekeket.

Aha. És... találkoztál...

Ne kérdezz Baderről!

Jó.

Az orvosom bőrmintát akar venni tőled.

Micsoda?

Azt mondja, készít egy ellenszert, aminek segítségével jobban elvisellek majd.

Tényleg?

Igen. Viszont ehhez szüksége van pár tőled származó molekulára vagy mire.

Ezek szerint szeretnél elviselni?

Azt hiszem, igen. Még sok-sok évet kell leélnünk egymás mellett.

De nem... mi lesz...

Baderről nem nyilatkozom!

Jó.

A Hindenburgstrassén rendel.

Értem.

Mármint az orvos. A 8-as szám alatt.

Jó.

Doktor Engelsnek hívják.

Oké. Fiatal?

Nem.

Idős?

Alapvetően igen.

Nem tudod, van tapasztalata a természetes szelekció terén?

Viselkedj!

Ugyanis ebben az esetben szkeptikus vagyok veled szemben.

Telemann, nem lehet veled komolyan beszélni?!

Láttál náci jelképeket a rendelője falán?

Telemann!

Hajnali öt óra van, Telemann épp a *Nigella lakomái* egyik bekezdését bújja: *Jól tudom, hogy sokak szerint a férfiak könnyen elkényelmesednek, ha rendszeresen főzünk rájuk, és ebben biztosan van is némi igazság. Ami engem illet, az első randin eszem ágában sincs mintaháziaszonyt játszani és a terítéssel bajlódni, ám képzeljék csak el, milyen isteni együtt bekebelezni az ágyban egy tál meleg tésztát – így mindjárt más! Nagyszerű dolog étellel megkoronázni az első együtt töltött éjszakát – még akár hajnali fél négykor is.*

Azt hiszem, Meryl Streep spaghetti alla carbonarával vendégeli meg Jack Nicholson-t egyik kedvenc könyvem, Nora Ephron Féltékenység című művének megfilmesített változatában. A férfi ekkor tölti először az éjszakát szerelménél, és a spaghetti tökéletes választás a füledt erotika uralta ünnepi vacsorára. Tudom, egy csomag spaghetti túl sok két embernek, de én igenis egy kondér tésztával vonulnék be a hálószobába. Kinek kell holmi felcicomázott incifinci finomság? Hogy a spaghetti nagy része megmarad? A forró éjszaka majd újra meghozza a szerelmespár étvágyát!

Telemann elolvassa a szövegrészt egyszer, kétszer, háromszor, négyszer, ötször, többféle szempontból elemzi az egyes mondatokat. Ez maga a dekonstrukció, gondolja, és feldereng előtte az egyetemi évek tananyaga. Ám rögtön elhajtja az emlékeket, hiszen az emlék színház, csak hát az avított fajtából. Le vele!

Telemann illuminált állapotban van, és nemrég kebelezett be egy csokis-karamellás meglepit, melynek elkészítésére belülről érkező női hang adott utasítást. A csokoládékrémbe müzlit kanalazott az edénykaparóval, elkeverte a masszával, kiöntötte egy tálba, és alig bírta ki azt az egy órát, amíg az édesség a hűtőben állt. A várakozás keserves perceiben jócskán döntötte magába az alkoholt, és megrendelte az Amazonon a *Féltékenység* című filmet.

Nigella carbonaraleírásában különösen három részlet bővíti el Telemant. Először is a tészta együttes bekebelezése az ágyban, másodsor, mikor a férfi először tölti az éjjelt szerelménél, harmadszor, hogy a forró éjszaka majd meghozza a szerelmespár étvágyát. Ez utóbbi nem lehet más, mint szemérmetlenül nyílt felszólítás a szexre. Először ugye hancúroznak hajnali háromig, utána Nigella eltűnik a konyhában egy félórára, majd visszatér egy lábas spaghetti alla carbonarával. Folytatódhat a bujálkodás, végül aztán a maradékot is meg kell enni. És azután nincs más hátra, mint egy újabb menet. A szeretkezés és carbonara ördögi köre ez! Doing doing doing. Nigella kiszalad a konyhába, carbonara, carbonara, doing doing. Fantasztikus! Vajon hányszor ismétlődhetett ez? Milyen gyakran töltötte valaki első ízben nála az éjszakát? Kétszer? A férjek számával megegyező alkalommal? És mi a helyzet a korábbi kapcsolataival? A pokolba, legalább 30-40 alkalommal történhetett meg! Telemann mérget venne rá, hogy így van. Zaklatottan nyargalászik fel s alá a bahnhofstrassei szűkös albérletben. Mi a helyzet Saatchival? Hiszen a zsidók nem esznek szalonnát! Az átlag zsidó bizto-

san nem, persze lehet, hogy Saatchi csodabogárnak számít. Talán épp azért szeretett bele Nigella, mert nem szokványos zsidó, ez talán még izgatóbbá tette a viszonyukat. A pokolba azzal a vén disznóval!

Telemann új üveg bort nyit ki.

Tollat és papírt vesz elő. Elvégre is egy régimódi levél sokkal hatásosabb az e-mailnél, pláne egy sms-nél. A postai levél komoly dolog.

Hogyan is mondjam el neked ezt?

Hol kezdjem, egyetlenem?

Kérlek, olvasd el!

Kérlek, Nigella, olvasd el!

Nem csupán egy újabb rajongód vagyok. Kérlek, folytasd az olvasást!

Találkozz velem augusztus 1-jén a Wembley stadionnál!

(Idétlen ötlet ez a Wembley, de hát mi mást ajánlhatna? Telemann nem nagy ismerője Londonnak. Nem ártott volna többet utazgatni arrafelé, de mikor Nina olyan elvakultan rajong Náci-Németországért! Bassza meg!)

Norvég drámaíró vagyok (kicsit előkelően hangzik, tudom), pár évvel vagyok fiatalabb nálad. Pár évvel fiatalabb a te szépséges mivoltodnál? Úristen, ezt ne! Viszont az életkor (na meg a színház) ütőkártya Telemann kezében – hiszen Nigellának fiatalabb férfira van szüksége. Éjjel-nappal egy zsenge ifjú után vágyakozik, csak hát csapdába esett. Nem lehet őszinte anélkül, hogy meg ne sértené Saatchi érzéseit, aki ke-reken tizenhat évvel idősebb a feleségénél. Ekkora korkülönbség vonzó is lehet, ha a férfi nem több harmincöt-negyven évesnél, de mikor már hatvan

felé közeledik... Nigella nyilván szabadulni akar. Talán még gyerekeket is szeretne. *Termékeny vagyok, velem könnyedén tudnál gyermekeket nemzeni.* Egyet vagy kettőt, te döntöd el. Hm, hány éves korig lehet gyereke egy nőnek? Hát...

Térjünk hát a lényegre: *Én megmenthetlek Saatchitól. Kérlek, ne tedd le a leveletem!*

Tudom, hogy gyűlölöd a férjedet. Semmi baj. Nem kell szégyenkezned miatta. Hagyd, hogy átöleljen a gyűlölet (lehet ezt így mondani?). Én a szerelmet képviselem. Ó, a rohadt életbe!

Köszönöm a dalt. Dalt? Biztosan érti majd, hogy az ételre céloztam. Hát persze, hiszen a zene lehet az étel metaforája. Nyilván ki van éhezve a metaforákra, most, hogy éveket volt kénytelen leélni a dögunalmas Saatchi mellett.

Legdrágább Nigella, köszönöm a dalt. Nagyszerű kezdőmondat! Kérlek, olvasd tovább. *Megmenthetlek. Mindörökre.*

Dingdong.

Mi?

Dindong.

Ki az?

Mégis mit gondolsz?

Most nem igazán alkalmas.

Ugyan már, Telemann! Mind itt vagyunk.

Aha.

Kinyitod?

Jó.

Szia.

Hogy nézel ki?!

Hát...

Szia, papa.

Szia, Heidi.

Szia.

Szia, Berthold.

Szia, papa.

Szia, Sabine.

Mit csinálsz?

Semmi különöset.

Le sem feküdtél ma éjjel?

Nem is tudom. Azt hiszem, nem.

Nem úgy volt, hogy a Zugspitzére kirándulunk?

Már megint?

A gyerekek meg akarják mutatni neked a tájat.

Tényleg?

Igen.

Hiszen megbeszéltük, Telemann!

Tényleg?

Tegnap este.

Aha. Nem veszünk össze?

Egyáltalán nem.

Ja. Bocs a rendetlenségért. Kértek csokis-karamellás meglepít? Van carbonara is, az éjjeliszekrényen áll.

Nemrég reggeliztünk.

Hát persze.

Papa?

Igen.

Miért van a falra írva, hogy Nigella?

Az... az már a beköltözésem előtt ott volt. Olcsó albérlet, bútorozva is van, szóval elnézem a tulajdonosnak a... a falfirkákat. Valami német szokás lehet, ugye, Nina? Errefelé gyakran írogatnak a falra.

Tessék?

Nem tudom pontosan, mit jelent, biztos még a háborúból maradt ránk.

Akkor jössz?

Hát... talán jobb lenne, ha nélkülem mennétek. Ez esetben dolgozhatnék egy kicsit a színdarabomon, meg le is dőlhetnék.

Szerintem gyere. Ez meg micsoda?

A színdarabom.

Levélformája van.

Pedig készülő színdarab.

Szerintem ez egy levél.

Színdarab!

Jó, jó.

Mi a helyzet Baderrel?

Mi lenne?

Ő is megy veletek a Zugspitzére?

Nem.

Akkor jó.

Jössz, papa?

Lehet.

Fantasztikus a kilátás!

Ugye?

Bizony. Egészen csodás!

Nézd, papa!

Valóban lenyűgöző.

Az ott Ausztria.

Szóval így fest?

Igen.

Kiváló országnak tűnik.

Nyugi, Telemann.

Éhes vagyok. Szerinted árulnak Fritzl Schnitzelt a felvonónál?

Viselkedj!

Én viselkedjek?

Igen.

Én?

Igen.

Szerintem inkább te viselkedj.

Én is összeszedtem magam, láthatod.

Szóval szedjük össze magunkat mindketten?

Igen.

A felvezető kérdésem akkor az lesz, mi újság veled meg Ba...

Csönd!

Miért?

Ne a gyerekek előtt!

Miről beszéltek?

Semmiről, Heidi.
 Hülyének néztek?
 Dehogy.
 Jobban tennéd, ha a teniszre koncentrálnál. Ha lelki-
 leg kiegyensúlyozott maradsz, délután akár le is győz-
 heted Anasztasziját.
 Soha nem tudom megverni.
 Nem tetszik nekem ez a pesszimista hozzáállás.
 Neked úgyis tökmindegy.
 Persze hogy le fogod győzni!
 Nem, ha mondom!
 Igenis legyőzöd, ha megőrzöd a lelki egyensúlyodat.
 Mert ha elmondjátok, mi a helyzet, az majd kiborít,
 ugye?
 Ugyan már.
 Akkor még jobban szeretném tudni, mi van veletek!
 Megértelek.
 Ne avatkozz a felnőttetek dolgába, Heidi. Papa meg én
 nem akarunk belekeverni titeket ebbe, légy szíves,
 tartsd ezt tiszteletben!
 Papa, te ugye elmondod?
 Várakozó állásponton vagyok.
 Tartsd a szád!
 Gyerünk, papa!
 Csak azért teszem, hogy bebizonyítsam Heidinek,
 a lelki egyensúlyt túlértékelik manapság. Születtek-e
 valaha mesterművek a lelki egyensúly eredménye-
 képpen? Ott van például John McEnroe. Ő aztán iga-
 zán labilis személyiség, mégis elsőrangú játékos volt.
 A színház tekintetében a lelki egyensúly maga a meg-
 semmisülés. Halál.
 Látod, mama!

Akkor most figyelj rám, Heidi.

Fogd be a szád!

Heidi, íme az igazság: jóanyádnak viszonya van Baderrel.

Pfuj!

Ugye? Belegondolni is undorító!

Nem tudom elhinni, hogy elárultad neki!

Pfuj!

Felfoghatatlan!

És akkor... ők... *azt* is csinálták?

Még jó hogy! Vagy másfél tucatszor legalább, de lehet, hogy többször, ki tudja?

Pfuj!

Egyetértek.

Nem bírok szóhoz jutni, Telemann.

Én sem. Micsoda kilátás Ausztriára! Nagyszerű ország.

Szia, én vagyok.

Szia.

Heidi úton van hozzád.

Hogyhogy?

Nem hajlandó többé egy fedél alatt lakni velem.

Jó.

Több mondanivalód nincsen?

Alapjában véve nincs. Megértem, mit érez, hiszen én sem akarok együtt élni veled.

Most aztán már tényleg... tényleg...

Mi lenne, ha befognád a szád?

Fogjam be a szám?

Igen. Hogy alakult a teniszjátásza?

Heidi nyert.

Ugye tudod, mit jelent ez?

Nem, Telemann, világosíts fel!

Azt jelenti, Nina, hogy egy szavad sem lehet. Jobb, ha meghúzod magad. Azonkívül elmehetsz Baderrel, a Schneeberger-tojásokkal meg a tyúkjaival együtt melegebb éghajlatra. Egyébként érdemes lenne megvakítani a tojókat. Egy hegyes tárggyal szúrd ki a szemüket. Először talán nehezedre esik, de majd hozzászoksz. Így a Badernek felszolgált tojások olyan tyúkoktól származnak majd, melyek valaha látták a hófödte csúcsokat, most viszont már semmilyen látvány nem zavarhatja meg e nemes emléket.

Telemann, te beteg vagy.

Jó.

Megőriültél.

Lehetséges.

Papa?

Igen.

Amikor ideköltöztél, még nem volt Nigella-felirat a falon.

Tényleg?

Igen.

Szóval arra célzol, hogy én írtam fel?

Igen.

Elképzelhető, hogy így van.

Szerelmes vagy belé?

Ez bonyolult kérdés.

Miért?

Vannak az ügynek olyan aspektusai, melyek nem feltétlenül érthetőek egy tizennégy éves számára.

Szexis nőnek tartod?

Ezt inkább hagyjuk.

Miért?

Mert felszínes megközelítés. A fiatalok gyakran látják fekete-fehérnek a világot, de minél idősebb az ember, annál árnyaltabbnak látja a dolgokat.

Mi?

A külső csupán máz, Heidi. A belső értékek, a személyiség magva számít csak.

Azt hiszem, inkább visszaköltözöm mamához.

Rendben.

Ne hagyj abba az olvasást!

*Találkozunk a Globe Színház előtt július 28-án 5 órakor.
5 pm.*

Telemann soha nem értette a különbséget az angol *am* és *pm* között, de végül is odamehet hajnalban is, legfeljebb vár tizenkét órát. Illetve dehogya megy oda hajnali ötre!

Találkozunk fél tízkor. Akárcsak a mindentudó Shakespeare (ez ügyes fogás volt!), én is átlátok rajtad. Tudom, mennyire eluralkodott rajtad a kétségbeesés. Tudom, hogy a tévéműsor és könyvírás valójában segítségkiáltás. Arra vársz, hogy jöjjön valaki, és megmentsen. Én vagyok az!

Gyűlölöm a művészetet. Ezt inkább ne.

Tudod, milyen felemelő érzés, ha észreveszik és megértik az embert? Nemsokára megismered ezt a csodát, és életed végéig részed lesz benne. Erre az alkalomra talán felvehetnéd a halvány kékeszöld, áttetsző blúzodat, vagy amit szeretnél, de az a blúzod nagyon szép. Csak arra az esetre mondom, ha kíváncsi lennél az ízlésemre. Igazából minden tetszik rajtad, szóval ne aggódj! Küldök egy fényképet magamról, hogy felismerj. Általában jóképűnek tartanak, de ... szóval... neked mi a véleményed? Egyébként a belső a lényeg. Egy kosár eper lesz nálam (nagyon jó). Ha akarod, Londonba költözöm. Megtehetem, hiszen drámaíró vagyok (ez nagyon előkelően hangzik, de igaz), és internetkapcsolattal dolgozhatok akár a világ végén is.

Sőt, internet nélkül is! Azt hiszem, az én gyerekeim meg a te gyerekeid egy szempillantás alatt megkedvelnék egymást. A gyerekek már csak ilyenek. Hm, hogyan tovább? És a carbonarát is szeretem.

Tökéletes.

Szia, én vagyok. Felébresztettek?

Igen.

Jó. Hogy mondják németül a bélyeget?

Telemann, hajnali négy óra van.

Oké.

Beszélhetnénk később?

Nem. Mi a bélyeg németül?

Briefmarke.

Kösz.

Levelet küldesz?

Nem mondom meg, furdaljon csak a kíváncsiság!

Még egyszer kösz.

Helló.

Szia, hercegnőm.

A meccsre jöttél?

Igen.

Régóta vársz?

Pontosan nem tudtam, mikor játszotok, de mivel más programom nem volt, így... itt üldögélek egy ideje, nem probléma. Különben is, így volt időm a színdarabomon töprengeni.

Nem tudom, szabad-e itt inni.

Én sem.

Mennyire meghíztál, papa!

Dehogyan!

De igen.

Nézd, elveiddel ellentétben igenis szükségünk van hájra. Különösen a színházi területen dolgozók igényelnek több zsírt. Az agy maga is egy nagy hájpacni, ezért korgó gyomorral képtelenség színdarabot írni. De ha pocakot növesztesz, az azt jelenti, hogy túl sokat eszel, nem?

Ez csak tévhit. Meg kell tanulnod analitikus módon a dolgot mélyére hatolni, különben könnyű préda leszel a bulvársajtó számára. Nézz be a paraván mögé, Heidi! Minden erőddel kutasd a mögöttes tartalmat! Minden perc számít: míg te teniszezel, más tizenévesek megtanulnak a felszín alá hatolni, és rövid időn belül jócskán elmaradozhatsz mögöttük.

Ott állsz majd teniszlabdákkal teletömött zsebbel, és azon töröd a fejed, ugyan hol szúrhattad el az életed. Mama szerint depressziós vagy.

Mi mást mondana.

Igaz ez?

Ugyan már!

Biztos?

Persze hogy biztos. Mama összevissza fecseg mindenfélét; ne hallgass rá.

Ne?

Semmiképpen se. Tegyéél úgy, mintha figyelnél rá, de véletlenül se vedd komolyan!

Rendben.

Ennél jobb tanácsot nem adhatok neked.

Kösz.

Meg kell tanulnod elszakadni tőle, Heidi.

Gondolod?

Nem fér hozzá kétség. Segítségképpen elárulok róla egy titkot.

Jó.

Reggelente, ugye, hosszan tartózkodik a fürdőszobában.

Tudom.

Este szintúgy.

Igen, és?

Szerinted mit művel olyankor?

Azt gondoltam, tisztálgodik.

Na de azon kívül.

Fogalmam sincs.

Mindenfélét dugdos a fenekébe.

Micsoda?

Szeret a fenekébe dugni dolgokat.

Például mit?!

Csakis apróságokat: elemet, üveggolyót, egyszer még egy golflabdával is akadt dolga.

Pfuj!

Nem vagyunk egyformák, ízlések és pofonok különböznek. Anyád szeret apróságokat dugni a fenekébe.

Legjobb, ha ezt elfogadjuk.

Undorító!

Bizony eltartott pár évig, míg hozzászoktam, de ma már nem is törődöm vele.

De hát ez gusztustalan!

Ne ítélj ilyen gyorsan, Heidi. Pár napig még emészd az újdonságot, hagyd, hogy beléd ivódjon. Ne is említsd neki, úgyis letagadja, és ugyan mit értünk el vele? Most, hogy tudod ezt, raktározd el szépen a tudatalattidba.

GYERÜNK, HEIDI! ÜSD EL AZT A LABDÁT A FENÉ-
BE! ÚGY VAN, GYERÜNK! NAGYSZERŰ, CSODÁ-
LATOS! BALRA SZERVÁLJ!

Nyugodjon már meg!

Talán túl lármás vagyok?

Igen.

És magának ahhoz mi köze?

Csak annyit kérek, hogy hagyjuk nyugodtan játszani
a lányainkat!

Tudja, mi a véleményem?

Mi?

Hogy magának nem tetszik, ha az én lányom legyő-
zi a magát.

Szerintem meg maga ugyancsak kigömbölyödött.

Lehet, de nem hinném, hogy zavarná őt.

Kit?

A mostani férje már akkor is elég kövér volt, amikor
megismerkedtek, és még mindig házasok.

Kivel?

Azzal a műgyűjtővel. Közel sem vagyok olyan hájas,
mint ő, szóval akár feleségül is jöhetne hozzám.

Maga ivott?

Habár őszintén szólva nem a házasság a leghőbb
vágyam.

Fogalmam sincs, miket zagyvál össze!

A maga férje kövér?

Erre nem vagyok hajlandó válaszolni!

Gyanítom, hogy igen.

Nem mindegy?!

Valószínűleg húsgolyó termetű lehet. Magának viszont nem ártana egy kis súlytöbblet. Csinos arca van, de például *itt* elkelne még némi hús. Vagy mondjuk *ott*.

Takarodjon innen!

Különben mi lesz?

Hívom a gondnokot.

Oké, riassza csak a náci gondnokot.

Maga megőrült!

POKOLIAN JÓL JÁTSZOL, HEIDI! A KURVA ÉLET-
BE! HEIDI! HEIDI! HEIDI! HEIDI! HEIDI!

Halló?
Hát te már megint mit műveltél?
Hogyhogy mit?
Heidi szerint részeg voltál a teniszeccs alatt.
Elhatárolódom ettől a vádtól.
És azt mondtad neki, hogy tárgyakat szoktam dugdosni a fenekembe.
Hű, Nina, alig hallom, amit mondasz.
Mindennek van határa!
Téves kapcsolat, pip-pip-pip-achtung-achtung!
Most komolyan, Telemann!
Tegyük le, ez szörnyen drága hívás lesz.
Telemann!

Szia, én vagyok.

Szia.

Olyan furán csengett ki.

Tényleg?

Mintha külföldön lennél.

Külföldön?

Igen.

Mégis melyik országban?

Nem tudom.

Németország kétségtelenül külföldnek számít.

Így van.

De nem utaztál el, ugye?

Dehogy! Szokásomhoz híven a bahnhofstrassei albérletben ülök. Hiszen itt lakom, tudod jól.

Szóval szerintem feltétlenül találkozunk kell.

Kettesben. Meg kell beszélünk a dolgokat.

Nem megy.

Miért nem?

Hát... dolgozom.

Nem tudnál elszabadulni egy-két órára?

Sajnos nem. Rettentően elmélyültem a színdarabomban, szinte egygé váltam a szöveggel – kitölti az egész tudatomat.

Tehát én nem létezem?

Bizonyos értelemben nem.

Ez nem igaz, Telemann.

Jó, persze. Csakhogy a létezésnek több szintje van.
A színház lényege a többrétűségben rejlik.
Approaching Paddington Station! Paddington! Plat-
form on the right hand side!⁴
Hogyan?
Mit hogyan?
Paddington?
Hogy érted, hogy Paddington?
Londonban vagy?
Mit keresnék én Londonban?!
Pedig Londonban vagy!
Nina, ez a hívás egy vagyonba fog kerülni!
Mégis mit művelsz te Londonban?

⁴ Paddington állomás következik! Paddington! Kiszállás a jobb oldalon!

Vajon hol árulnak epret ebben a városban? És merre lehet az az átkozott Shakespeare-színház? Nigella valószínűleg már ott ácsorog; bizonyára esze ágában sincsen elszalasztani ezt a soha vissza nem térő alkalmat. A búcsújelenet tegnap este zajlott le: az a nyomorult Saatchi nyilván elsírta magát, Nigella pedig megvigasztalta és álomba ringatta. A házat átengedte férjének. Ó, a pokolba is, nevet fel Telemann. Ugyan mit számít a vagyon és a hírnév, ha egyszer oda a boldogság? Ez hát a színház, ez a kegyetlen tény! A szakítás után magára kapta az áttetsző kék blúzt, és azóta nyughatatlanul rója az utcákat. Remegő testét feszíti a vágy, alig bírja türtőztetni magát. Mindent újrakezdek! Ugyan ki gondolta volna, hogy pont én! Na végre, itt egy zöldséges! Strawberries! Please. Here. Thanks. Tube.⁵ Telemann átszáll a Baker Street-i megállónál, a következő a Bond Street, a Green Park, a Westminster, atyaisten, hogy rohan az idő, majd Waterloo, a végül London Bridge-hez érkezik. Ki innen! Hol a fenében van a Globe? Ott van! Ott! De hol van Nigella? Lehetséges, hogy nem jött el? Elképzelhető, hogy nincsen itt? Telemann fel alá futkos, idegesen falja az epret. Ezek szerint egész éjjel veszekedtek, Saatchi nyilván nem akarta elengedni, nem az a típus, aki képes belenyugodni a ve-

⁵ Epret kérek! Tessék. Köszönöm. Metró.

reségbe. Nigella nélkül Saatchi üres báb csupán. I can't go on without you! You have to! Nooooo!⁶ Telemann hirtelen kővé dermed. Lehetséges, hogy Saatchi megütötte? Ördög és pokol, kezét emelt rá! Ne vesztegessük az időt! Fuss, ahogy csak a lábad bírja! A térképre mered, micsoda hatalmas város! Excuse me, where is Eaton Square? Thanks.⁷ Waterloo, Westminster, át a másik vágányhoz, a St. James's Park következik, leszállás a Victorián. Versenyfutás az idővel. Mennyi ház, vajon hányas szám alatt laknak? Itt talán? Becsönget, izgatottan pislogva vár. Yes? Nigella? Over there, sir. Thanks. You're welcome.⁸ Rohanás. Dingdong. Yes? Tell her, Telemann is here! The lady is not to be disturbed, sir. Is he beating her? I beg your pardon? Is he beating her? Goodbye, sir. Thank you, sir.⁹ Ajtócsapódás. A rohadt életbe, a lakáj is Saatchi pártját fogja! Good cop, bad cop.¹⁰ Az egyik mézesmázoskodik, hogy behízelegje magát nála, a másik üt. Telemann elrejtőzik a bokrok mögött, majd nagyokat ugrik, hogy benézessen az ablakon. Nem egy repülő hajtincset pillantott meg? Hát életben van! Nigella, hála az istennek, hogy életben vagy! Köszönöm, istenem! Nigella! Nigella!

Hello, mister.

Officers, I am glad you came. Saatchi is beating her.

Sir, will you please leave the premises?

⁶ Nem bírom folytatni nélküled! De muszáj! Neeeee!

⁷ Elnézést, merre van az Eaton Square? Köszönöm.

⁸ Igen? Nigella? Erre uram. Köszönöm. Szívesen.

⁹ Igen? Mondja meg neki, hogy Telemann van itt! Uram, a hölgy nem fogad látogatókat. Veri őt? Elnézést? Veri a feleségét?

Viszontlátásra, uram. Köszönöm, uram.

¹⁰ Jó zсарu, rossz zсарu.

You must arrest the jew!
Come with us, sir.
Please arrest the jew!
Sir, we are not going to ask you nicely again.¹¹

¹¹ Jó napot, uram.
Végre hogy itt vannak, biztos urak! Saatchi veri őt!
Elhagyná a helyszínt, uram?
Tartóztassák le a zsidót!
Kérem, jöjjön velünk.
Könyörgöm, tartóztassák le a zsidót!
Uram, nem fogjuk szépen kérni még egyszer.

Szia.

Szia.

Akkor találkozunk?

Azt hittem, dolgozol.

Egy kis időre félretettem a munkát.

Értem.

Hol szeretnél találkozni?

Te akarsz velem találkozni.

Jó, de pár nappal ezelőtt még te erősködtél.

Szóval most csak azért csörögtél rám, mert azt hiszed,
láttni akarlak?

Igen.

Neked meg nem is olyan fontos az egész?

Dehogynem, találkozhatunk.

Ha te nem vágysz utánam, akkor hagyjuk!

Nina...? Nina?

Szia, megint én vagyok.

És?

Hülyén érzem magam – persze hogy akarok veled találkozni. Látni akarlak.

Na jó.

Mi lenne, ha moziba mennénk?

Oké.

Heidire bízhatnánk a két kicsit, mi ketten pedig beautózhathánk Münchenbe.

Milyen filmet nézzünk meg?

A müncheni művészmoziban ma este egy magyar filmet vetítenek.

Tényleg?

A *Sátántangót*.

Fura címe van.

Az biztos.

Moziba megyünk, csak te meg én... Mint a régi szép időkben!

Bizony!

Nina, ez kiváló program! Milyen jól kitaláltuk, hogy
 Vegyes Templomhajóból Münchenbe kocsizunk!
 Tudod jól, hogy a város neve nem Templomhajó.
 Dehogynem!
 Mi lenne, ha felváltva vezetnénk?
 Szó se lehet róla. Felhajtottam pár pofa sört.
 Mi dolgod volt Londonban?
 Hiszen nem is jártam ott!
 Mi lenne, ha végre beismernéd?
 Na jó. A színdarabomat írtam.
 A telefonban hallottam, hogy vonaton ültél.
 Dehogyis!
 Telemann!
 A *Sounds of London* volt.
Sounds of London?
 Egy CD, a Bahnhofstrassén vettem.
 Kicsit megriaszt, hogy olyan könnyedén hazudsz
 nekem.
 Azt mondom, Nina, inkább ne versenyezzünk, ki ha-
 zudik jobban.
 Akkor is tartok tőled.
 Ezt én is mondhatnám.
 Mit?
 Hogy tartok tőled.
 De én tényleg.
 Persze, én is.

Milyen hosszú a film?

Hét és fél óras.

Most viccelsz?

Nem.

Már most halálosan unom! Kövér, vigasztalan emberek csámborognak esőben és sárban, teljesen céltalanul. És ez a kislány, aki kínozza a macskát!

Nem rossz, mi? És végül megöli a macskát, majd saját magát is!

Nem először látod?

Dehogy! Miután meghalt, egy rettentő hosszú jelenet következik, ami tulajdonképpen egy korábbi idősíkon zajlik. Táncolnak meg énekelnek a kocsmában, miközben az a szakállas szónokol arról, amit az Irimiás nevű fickó mondott.

Te nem vagy normális.

Jobb, ha most szembesülsz velem, Nina.

Eszem ágában sincs!

Pedig nem fogok megváltozni. Íme, a színház, még ha filmvásznon pereg is.

Te megőrültél, Telemann.

Lehet. De a film rólad is szól, meg rólam és Baderről, tulajdonképpen az egész világról. És az emberi lét rút, beteges mivoltáról.

Haza akarok menni.

Hova? Vegyes Templomhajóba?

Haza, Telemann. Csak el innen!
Szó sem lehet róla! Tudod, milyen ritkán játsszák ezt a filmet? Ha már megadatott nekünk ez az egyedülálló lehetőség, szeretnék még látni belőle valamicskét. Pár órácskát csak, mondjuk kettőt-hármat!

Szia, én vagyok.

Szia.

Kösz a szép estét.

Örülök, hogy jól érezted magad.

Elég különös film volt.

Ugye? Csak később tudatosul benned a nagysága.

Na igen. Mit csinálsz?

Hármat találhatsz.

Írsz?

Talált, süllyedt! A színdarabomon dolgozom. És te?

Mi lenne, ha ma hazautaznánk?

Hát...

És még azt akartam mondani, hogy...

Igen?

Mégsem vagyok allergiás rád.

Tényleg?

Igen.

Elmúltak a tünetek?

Így van.

Tényleg allergiás voltál rám, vagy csak úgy mondtad?

Kicsit talán túloztam.

Hümm. Értem. Hát ez igazán érdekes.

Gondolod?

Ezen kijelentés fényében titokzatos, elérhetetlen nőként tűnsz fel.

Aha.

Márpedig ezek elengedhetetlen színpadi tulajdon-
ságok!

Vagy úgy.

Roppant izgalmas!

Ezek szerint hazajössz velünk?

Mérlegelem.

Szeretném, ha velünk tartanál.

Mi a helyzet Baderrel?

Marad. Végeztem vele egyszer s mindenkorra.

Biztos?

Igen.

Akkor jó.

Szóval jössz?

Lehet.

Telemann, lehetetlenül viselkedtem!
Egyetértek.
Óriási butaságot csináltam.
Az biztos. Bader elég ostoba ember.
Rettenetesen!
Mindketten ostobák vagytok.
Igaz.
Nem is kicsit.
Nem bizony.
Elhagyott a józan eszetek!
Csókolj meg!
Lassan a testtel!
Na jó.
És hát Megkevert Vegyesbolt is elég hülye helynek
bizonyult.
Most már belátom én is.
Jövőre Londonban töltjük a nyarat.
Oké.
És ugye én nem vagyok ostoba?
Nem.
Ellentétben veled.
Eltaláltad.
Örülök, hogy tisztáztuk ezeket a kérdéseket.
Úgy van.
Borítsunk fátylat az egészszre, jó, Nina?
Ó, Telemann!

Viszont remélem, tudod, hogy ha veszekszünk, rosszul bánsz velem, vagy nem hagyod, hogy kedvemre tűnődjek a színdarabomon, kénytelen leszek felemligetni Badert.

Persze.

Azonkívül fenyegetőzhetek azzal, hogy kimondom a nevét, ha a helyzet úgy kívánja.

Jó, de nem örökké.

Mondjuk a következő egy évben?

Rendben.

Vagy csak egy kicsivel tovább?

Meglátjuk.

Jó. Ha kérsz egy csókot, megkaphatod.

Köszönöm.

Így ni!

Szia papa!

Sziasztok kölykök, már hiányoztatok! Húzzunk haza?

Igen!

Mit szólnátok egy utolsó náciagyihoz?

Hurrá!

Te is kérsz, Nina?

Igen, kösz.

Íme, egy szép nácijégkrém.

Köszönöm.

A gyerekek alszanak már?
Igen.
Merre járunk?
Hamburghoz közeledünk.
De hiszen porig égett a háborúban!
Újra felépítették.
Jézusom!

Óhajtasz tenni valamit fölös kilóid ügyében?
A világon semmit.
Semmit?
Úgy bizony.
Valahol olvastam, hogy az a hogyishívják, Nigella férje...
Saatchi.
25 kilót fogyott.
Aha.
Hónapokig csak tojást evett: hármat reggel, hármat ebédre, hármat vacsorára.
Micsoda tökfej!
Soványan biztosan jobb a közérzete.
Megl lehet.
Te nem gondolkodtál el rajta?
Soha. Ellenben azt tervezem, hogy egyre csak döntöm magamba az ételt, mígnem menthetetlenül elhízom.
Inkább ne tedd.
Majd én azt jobban tudom.
Telemann, kérlek!
Fel sem fogsz ismerni.
Ebben nem kételkedem.
A kövérség is a színház elengedhetetlen kelléke.
Jó.
A háj mint színjáték!
Oké.

Telemann!

Igen?

Gondolod, hogy tanultunk valamit?

Mármint Vegyes Templomhajóban?

Igen.

Nem.

Semmit?

Semmit.

Ez szomorú.

Dehogy!

De igen.

Gyűlölöm a hibáikból tanuló véglényeket!

Ne keménykedj!

Meg azokat is, akik megértik meg belátják, hol hibáztak, és teljes súlyával rájuk szakad a felismerés.

Olyanok vagyunk, amilyenek, és kész, nincs apelláta! Ez a színház alapja, nem gondolod?

Aha.

A színház benned is él, Nina.

Komolyan?

Igen.

Mi a helyzet veled?

Én magam vagyok a színház.

Na és Bader?

Badernek esszenciája a színház, sokkal inkább, mint neked vagy nekem.

Jó.

Ha hazaértünk, megírom mindezt; tőkét kovácsolok
a nyaralásból!

Tényleg?

Bassza meg, hát persze! A befolyt pénz egy részéből
veszek neked egy áttetsző, világoskék blúzt.

Mint amilyen Nigellának van?

Pontosan. Esetleg kapsz mellé egy kosár epret.

Hol vagyunk?

Kieltől nem messze.

Azt a várost mintha lerombolták volna, nem?

Azóta már szépen rendbe hozták.

Ezt is?

Igen.

Nem jutok szóhoz.

Kösz a nyaralást.
Nincs mit. Én köszönöm.
Mindent összevetve azért jól éreztük magunkat, nem?
De.
A hegyek... meg...
Hát persze.
Viszont mondjak valamit?
Rajta.
Baderrel nem is volt olyan jó az ágyban.
Nem?
Nem.
Ennek örülök.
Egyáltalán nem élveztem.
Nagyszerű!
Csak színleltem.
Tényleg?
Aha.
Ó, Nina, ez pokoli! Csontig áthat a színház! Jól ki-
toltál azzal a vén disznó Baderrel!
Hát igen.
Jól megmutattuk neki, ugye?
Igen.
Szavamra, Nina! Ez bizony színház a javából!

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta

Scolar Kiadó, 2011
1016 Budapest, Naphegy tér 8.
Tel./fax: (+36 1) 466 7648
scolar@scolar.hu, www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Nádor Zsófia
Borítóterv: Máthé Hanga
Tördelő: Széplaki Gyöngyi

ISBN 978-963-244-303-4

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató